

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 13 MAART 1931 N° 52

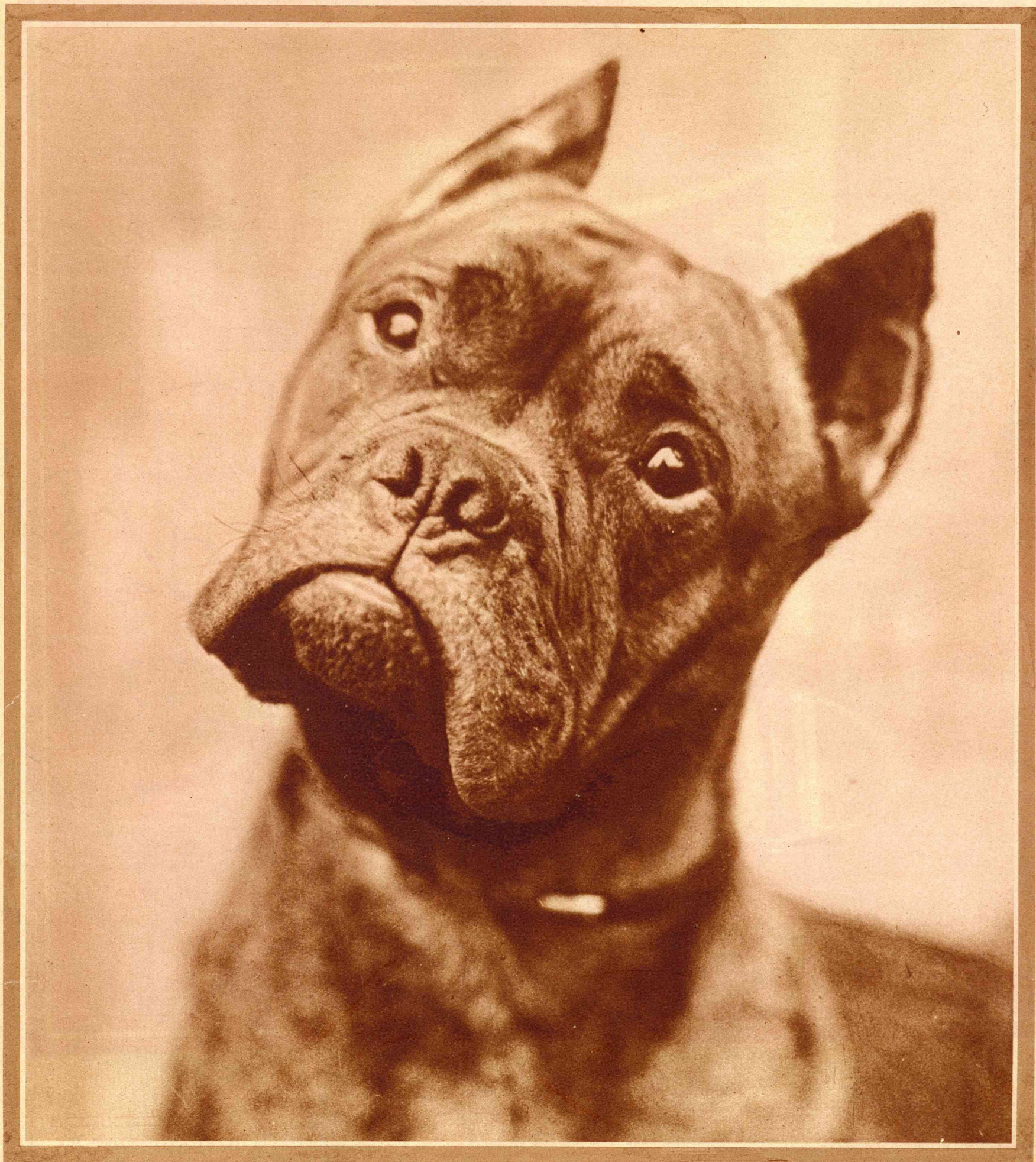
OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

DE S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

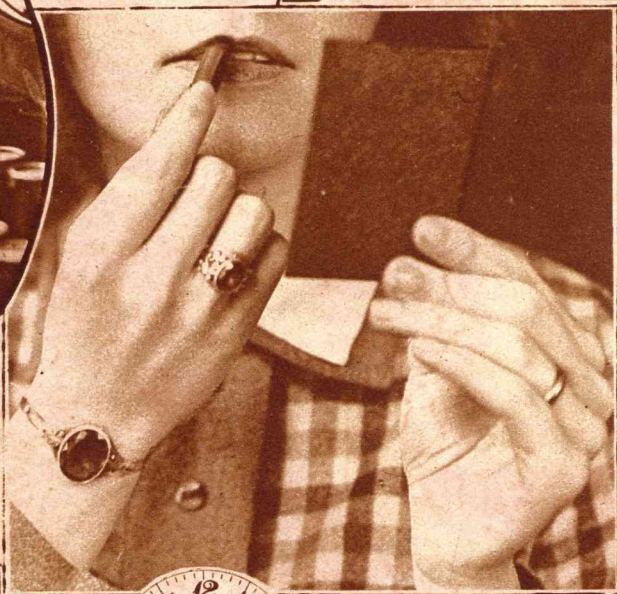
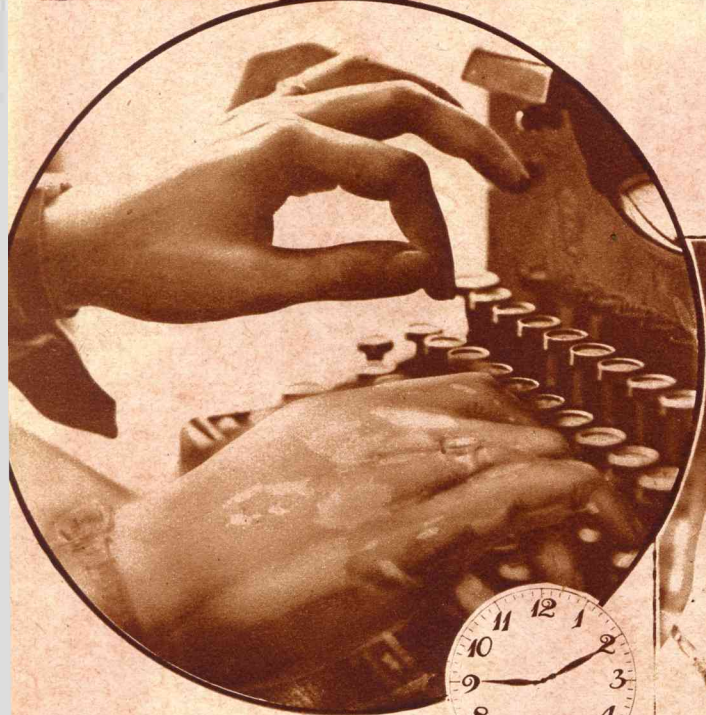
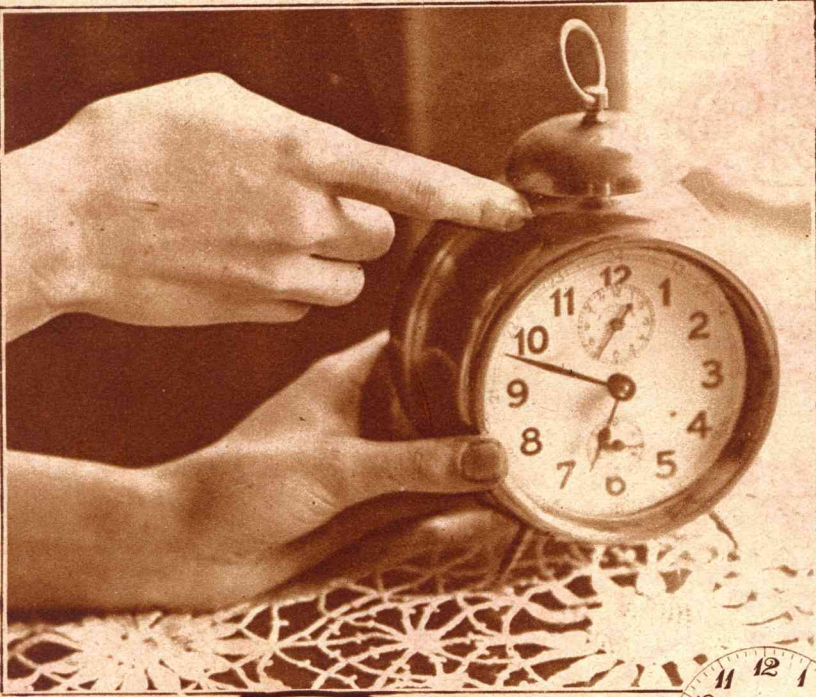
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

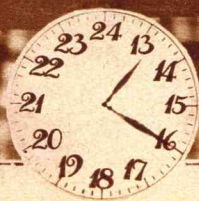
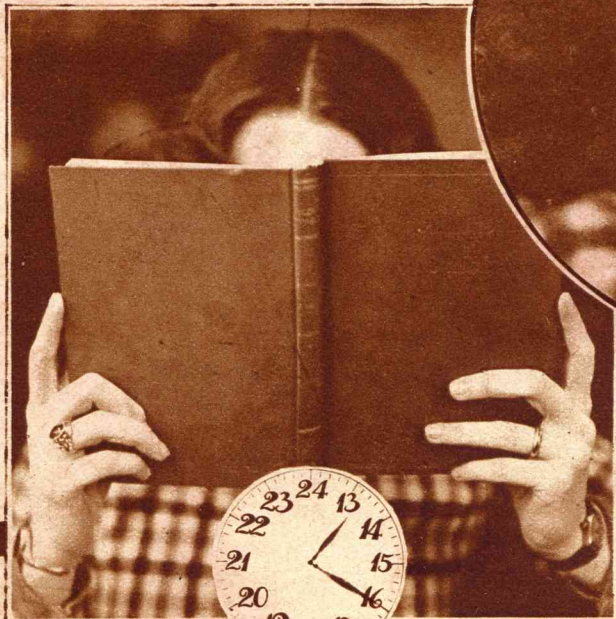
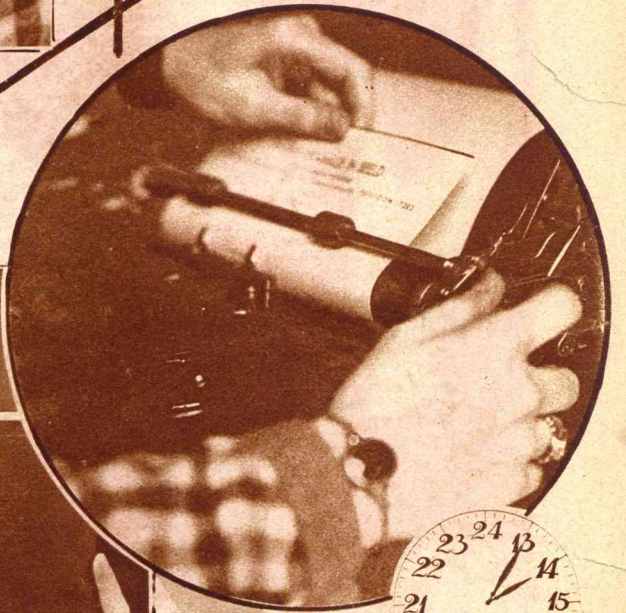
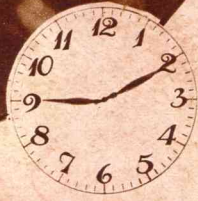

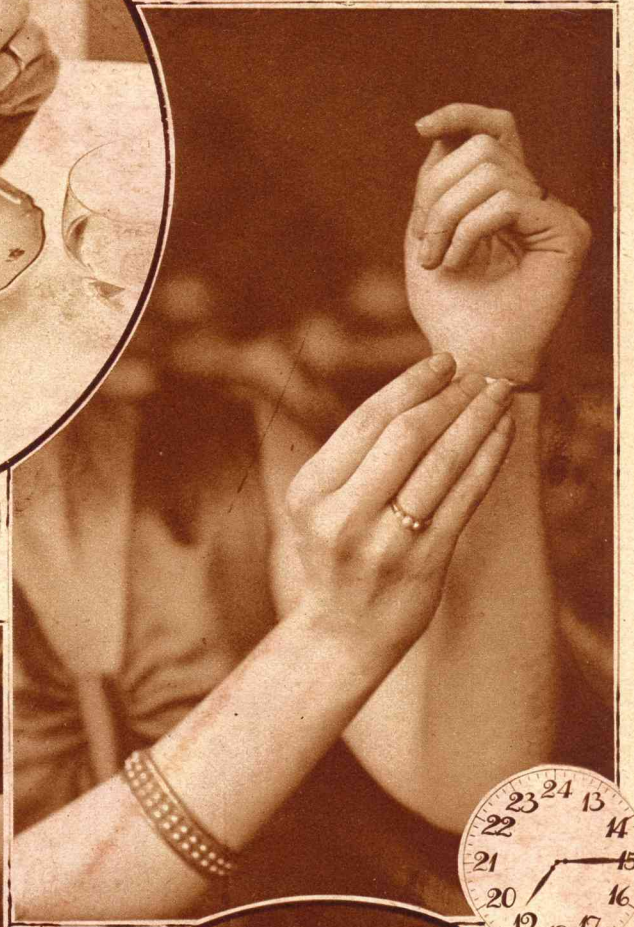
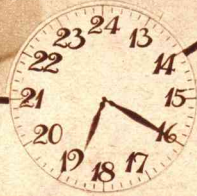
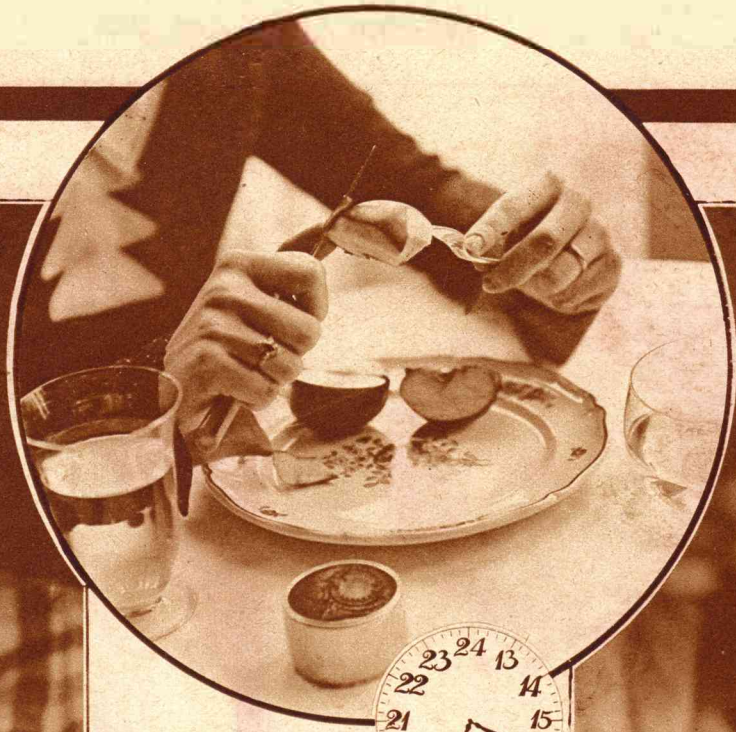
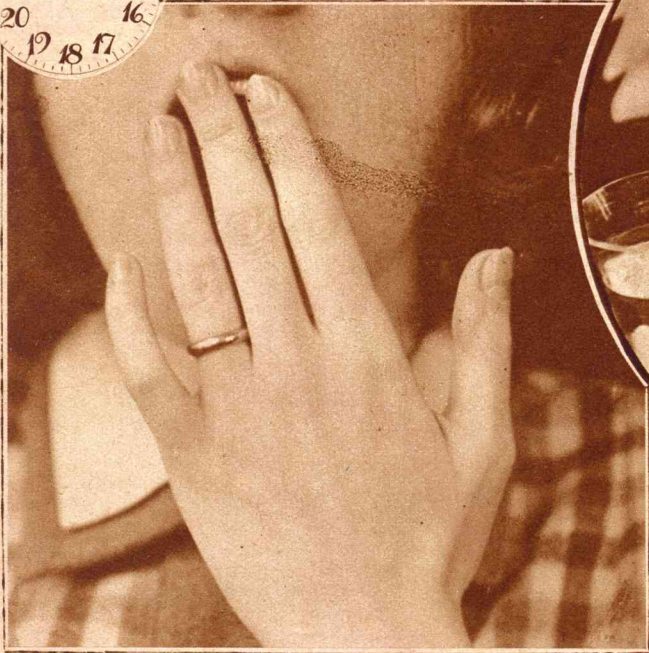
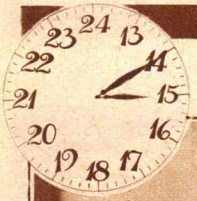
SENTIMENTEEL

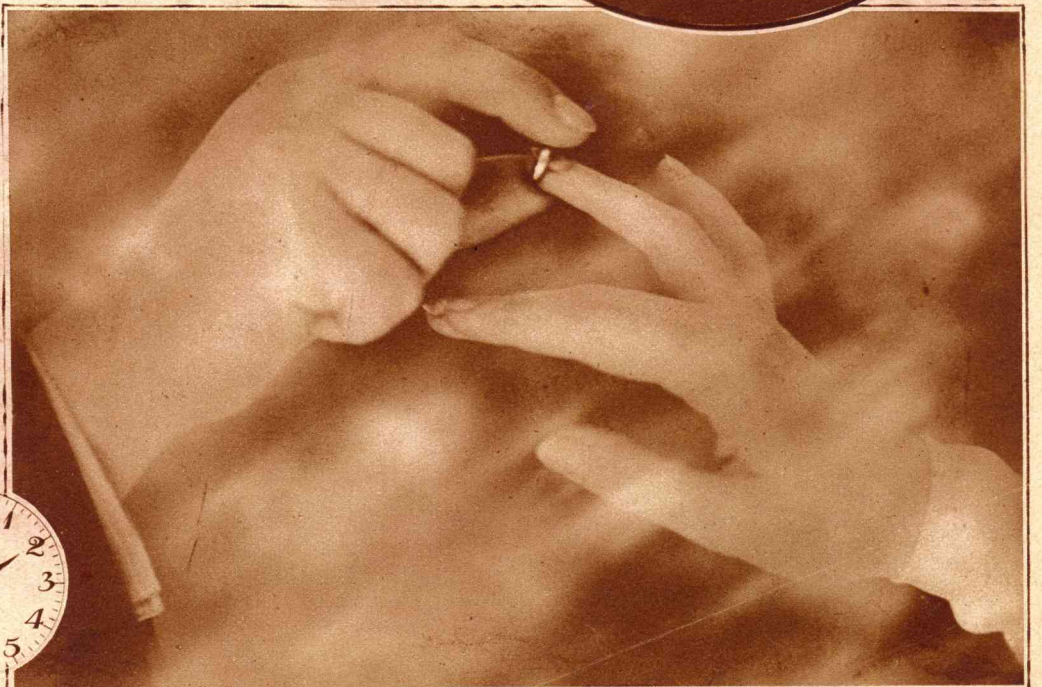
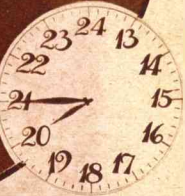
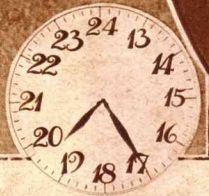
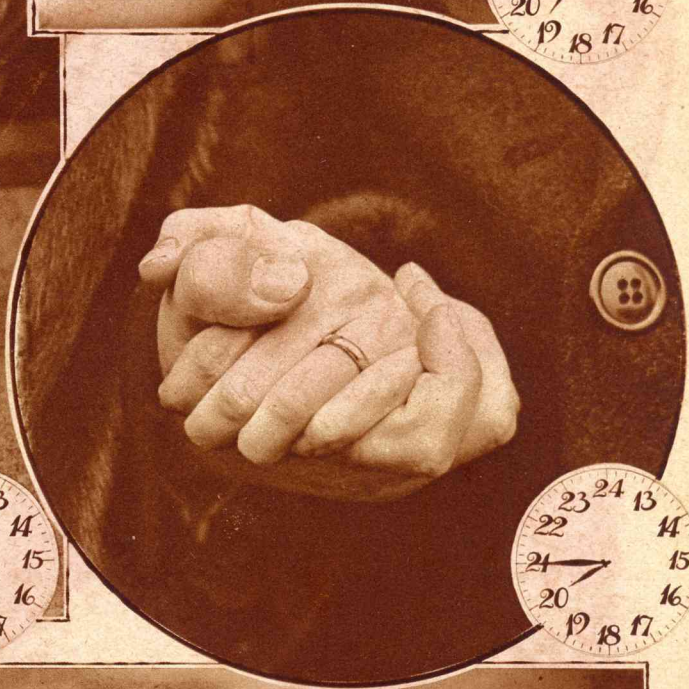

Handwritten signature or stylized text.

der Handen

Van heren der

Op doorreis van Londen naar Berlijn heeft Charlie Chaplin enkele uren in ons land vertoefd. Bij aankomst aan den Hoek van Holland, Maandagmorgen vroeg, viel hij natuurlijk dadelijk den fotografen in handen.

Onder Hawaï's zonnige luchten laten de badgasten van Honolulu zich het genot van water, strand en koelte niet ontgaan ter wille van den maaltijd. De hotels laten dien wel serveren aan den oever van Waikiki Beach.

Heel wat energie vergde het van de politie te Lawrence (Massachusetts), Edith Berkman, de leidster der staking in de textiel-industrie, over te brengen naar Boston, waar men zich bezig hield met de wettigheid van haar optreden in de Vereenigde Staten

Marlene Dietrich, de in Hollywood uit Duitsland geïmporteerde speelster, die min of meer naam gemaakt heeft met haar creatie van de Blauwe Engel, verbult thans in de film Marocco de hoofdrol en geeft daarin, naar het oordeel van kenners, een klaarblijkelijke imitatie van Greta Garbo.

ALS DE AVOND VALT

AAN DE WALENSEE IN OOSTELIJK ZWITSERLAND

Albert Steiner

De bewoners der omgeving van den Waalsdorperweg hebben een verzoekschrift gericht tot H. M. de Koningin, om het behoud te verzekeren van het natuurschoon rondom den Mussenberg. — Het Departement van Defensie schijnt daar echter al heel weinig ooren naar te hebben en wil van een andere plaats voor de te stichten kazernes en oefenterreinen niet weten.

HAAGSCHER KRONIEK

'n Adres aan B. en W. door ons aangevuld. — Wie wil rijk worden? — Job Gordijn en zijn erfgenamen. — Herhaling der Hoeksche en Kabeljaursche troisten? — Jaap Kraak en Sloome Dirk.

Gerrit van Weezel, de bekende Haagsche dirigent en een der meest getapte muzikanten onzer stad, sprong, vitaal als ie is, op de bres voor de werklozen door 'n adres te richten aan B. en W. met 't verzoek, muzikale ontspanningsmiddagen voor hen in te richten, elken middag van twee uur tot half vijf, uitgezonderd Zondagen. 'n Sympathiek, 'n goed idee, maar... Gerrit, je hebt iets vergeten!

Daarom, dat ik zoo vrij ben, van deze plaats af, met gepaste vrijmoedigheid B. en W. vriendelijk te verzoeken, het request van den heer van Weezel zóó te lezen, dat de ontspanningsmuziek voor de werklozen, geleverd wordt door de werkloze beroepsmusici!

Dan toch sneed het mes van twee kanten. En voor 't geval dit uitgooien van 'n spierinkje 'n kabeljauw mocht opleveren — nóg eens: het adres van het georganiseerde werklozen-symphonie-orkest: Ged. Burgwal 13, alhier.

Met voorbeeldigen ijver en energie heeft deze groep van werkloze toonkunstenaars, *verstoken van elken steun* (zooals dat nu eenmaal is met arbeiders, die niet in 'n eigen blauwen kiel, doch in 'n gehuurde smoking ploeteren voor hun gezin), de handen uit de mouwen gestoken. Reeds enkele uitvoeringen, door hen gegeven en door de pers zeer gunstig beoordeeld, bewijzen, dat zij niet stil zitten. Er is hard, hard gestudeerd en gerepeteerd en zij beschikken over 'n uitnemend repertoire.

Als de Gemeente, die toch werkelijk van den nood door werkloosheid doordrongen is — blijkens de belangrijke werkverschaffingen en steunverleeningen door haar — zeer prijzenswaardig! — reeds verricht — ook in dezen eens iets doen wilde, zij zou een groote groep van brave burgers wezenlijk wat geluk bezorgen!

Zeker, er is nog geld genoeg te verdienen. Er zijn nog millioenen te verdienen zelfs! Sterker:

Vera Janacopulos, de zangeres, die zoo stormenderhand het Hollandsche publiek veroverd heeft, gaf deze week in de Residentie haar laatste concerten, die een enthousiast gehoor vonden.

men adverteert om liefhebbers, die trek hebben in enkele millioenen winst.

Want deze week nog las ik: „Wie wil rijk worden? Voor millioenenobject deelgenoot gevraagd met 60 à 100 duizend gulden.” Onmiddellijk schreef ik 'n keurige sollicitatie, keerde toen al m'n vestzakjes om, maar kon niet verder komen dan tot zeventig guldenachtenveertig en een halven cent en 'n verlopen tienrittenkaart van de H.T.M. Toen heb ik met schreiend hart den mooien sollicitatiebrief maar weer verscheurd. Maar... had ik toevallig die gouden ton bezeten, 'k had niets meer gedaan. De Haagsche Kroniek was u zelfs elke week bespaard gebleven en het millioenenobject had ik...

ook maar laten rusten! —

Maar toch, er is geld te verdienen. Als je maar geld hebt. Maar zoo zie je: „de duvel „doet” het nog steeds op den grootsten hoop”, zooals het spreekwoord duidelijk zegt.

Neen, aan millioenen te komen is zoo eenvoudig niet, tenzij die duivel — en... wie spreekt dan nog van *duivel* — zoo onbeleefd (?) zou willen wezen, het toevallig in jouw zak te „doen”!

Dat zie je wel aan de erfgenamen van Job Gordijn!

Job Gordijn heeft indertijd, zoowat 100 jaren geleden, *millioenen* nagelaten. Zeggen ze! Job heeft z'n nalatenschap, zeggen ze, toen voor 'n eeuw afgestaan (het vruchtgebruik) aan de kerk. Zeggen ze. Job schijnt tusschen haakjes dus niet erg familieziek geweest te zijn, wat maar gelukkig is geweest ook, voor 'm, want...

Nooit had iemand zoo'n uitgebreide familie als deze Job, wiens bestaan, dat al 'n eeuw is afgelopen, zeer twijfelachtig is. De „erfgenamen” hebben nu een bond opgericht. Driehonderd Gordijntjes zijn er lid van ('t lijkt wel 'n afdeeling van Vroom en Dreesmann) en deze Gordijnen hopen, dat de bond zich uit zal breiden tot 1000

Hedenavond viert Louis Gimberg, een der eerste artisten van ons Vereenigd Rotterdamsch-Hofstad-Tooneel, zijn zilveren tooneeljubilee in de hoofdrol van Papa, dat in den Koninklijken Schouwburg gegeven wordt. Daarna zal eene hulding plaats vinden. Ons portret van den jubilaris toont hem in zijn jubileumsrol.

gordijnen. Nou, ik hoop het eerlijk gezegd: *niet!* Stel je voor, dat de miljoenen vandaag of morgen terecht komen. En dat er een bond van erfgenamen van minstens duizend Gordijnen moet gaan deelen! Binnenlandsche oorlogen, meneer — De Hoeksche

De vorige week bracht een Zweedsche militaire commissie een bezoek aan ons land en aan de Residentie voor een bespreking aangaande de organisatie der artillerie. Achter het toestel generaal Hammarskjöld, achter dezen majoor Gustavson en kapitein De Tillen; geheel rechts kolonel Thoren.

In de loopgraven op Waalsdorp demonstreerde dr. Winters uit Kerkrade Zaterdagmorgen j.l. een door hem geconstrueerde sleep-brancard, wier practisch nut hij overtuigend aantoonde.

en Kabeljauwsche twisten zouden er 'n beestje bij zijn. Neen, zelfs om te komen aan één duizendste van enkele miljoenen, al heet je *tienduizend* keer Gordijn — ja, al heet je miljoen keeren *Overgordijn*, is nog 'n tour de force en de justice, waar ook de Gorpjnen-raadsman, Mr. Felders, geen kans voor zal zien. 'k Vrees, dat Mr. Felders weinig te tellen zal krijgen voor zijn Gordijntjes-Organisatie en daarom: hebt u toevallig 'n tweedehandsch of halfsleetsch of wat verlegen, mottig millioentje hier of daar liggen in 'n safe — lezers, met deze slechte tijden, weest er zuinig op. Knoeit er niet mee en vooral: *bergt het goed weg!* De inbraken, „open-sluitingen” genaamd, (da's zooveel als „sluitopeningen” of „witachtig-zwart”), zijn aan de orde van den dag. Van den dag? Der minuut! De kranten staan vol van inbraken, insluitingen, gapperijtjes en weet ik veel. Zoodat ik den indruk heb gekregen: de tijden mogen slecht zijn; de werkloosheid enorm, het vak van „ga-je-weg-of-'k-pak-je-weg”, daarin is 'n zeer groote opleving te bespeuren. Ik kan me dus voorstellen, hoe 'n inbreker deze week heftig protesteerde voor de Rechtbank, omdat ie veel te laat gearresteerd werd. 't Was hem nu absoluut onmogelijk zei ie, om 'n behoorlijk alibi bij mekaar te liegen. En wat deed het O.M.? Eischte ijskoud een jaar. Neen, in zoo'n geval was ik den delinquent als O.M. tegemoet gekomen en had 'm een douw gegeven van 'n jaar of vier: het veel te lage maximum op gapperij.

'k Heb dan ook reeds naar aanleiding van m'n vorige kroniek, waarin ik betoogde, dat de surveillance hier niet meer behoorlijk kan worden uitgeoefend, verschillende brieven ontvangen, o.a. van Jaap Kraak en Sloomen Dirk, dat het meer dan 'n schandaal is, dat zij in geen maanden zijn gearresteerd, terwijl ze toch zóó d'r „best” doen elken nacht! „En asse me nou vandaag of morgen door 'n

Belangrijke Mededeeling

Het geweldige succes, dat onze premie-boeken telkenmale mogen oogsten, is voor ons een aanleiding geweest om naast deze serie een nieuwe uitgave te doen verschijnen, bestemd voor diegenen, die iets meer en nog iets beters wenschen! In deze zoogenaamde *Keurserie der Hollandsche Bibliotheek* zal om de twee maanden een boekwerk verschijnen, dat aan alle eischen, die men aan een goed en spannend boek stellen mag, zal voldoen.

Deze uitgave is van belangrijk grooter formaat dan de gewone premieboeken, terwijl ook met zorg gestreefd is naar een zoo hoog mogelijk inhoudspeil. Alseerste roman in deze nieuwe serie kondigen wij aan

HET FLATGEBOUW DER VERSCHRIKKING

door John. Hunter, een boek, dat men in één adem uitleest, uiterst spannend van de eerste tot de laatste bladzijde, en dat wil wat zeggen, want het telt niet minder dan 256 pagina's! Meer zullen wij er niet van zeggen, neem zelf eens de proef!

De prijs van deze nieuwe uitgave is gesteld op 60 cent ingenaaid en f1.— in geheel linnen band, hetgeen, gezien de uiterst verzorgde afwerking, buitengewoon goedkoop genoemd moet worden. Maar daar is het dan ook een premieboek voor, uitsluitend bestemd voor ons eigen lezerspubliek.

Laat deze gelegenheid niet voorbijgaan en schaf u een exemplaar aan bij onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor, vóór het te laat is!

glimmerik of 'n stille de kat krije,” zoo schrijven deze heeren: „dan weten me zelf niet meer, waar 't om gaat en je loent er jeseft tot je nekharen in!”

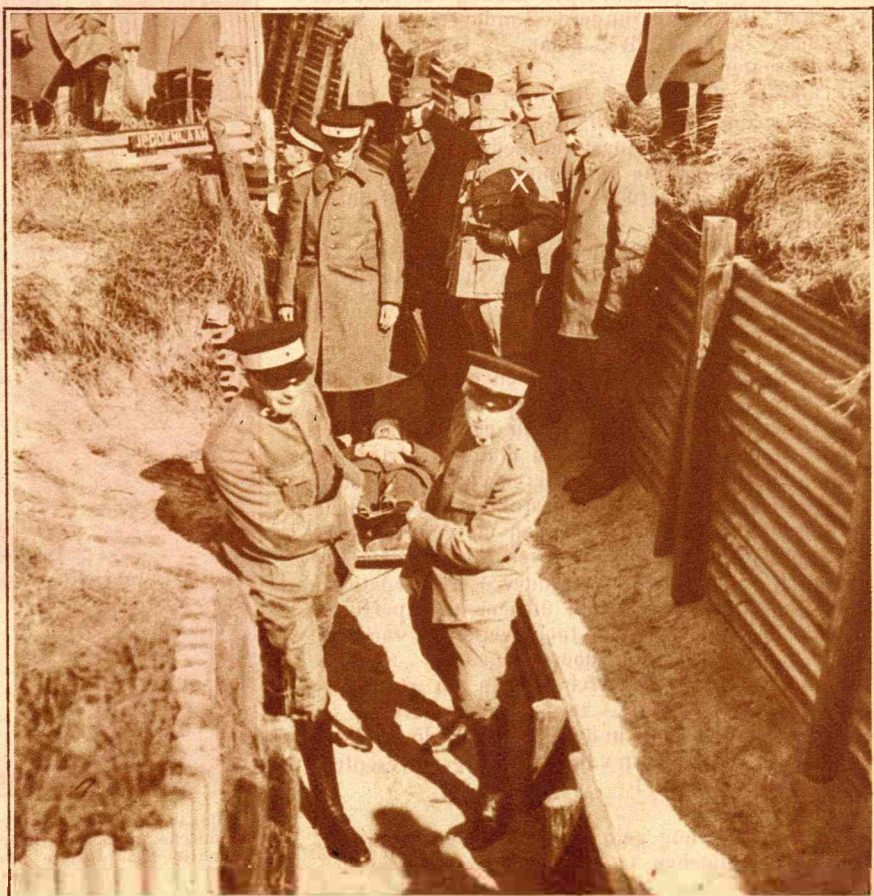
Wat waar is, is waar: zóó komt zelfs de klad in 't inbrekersvak.

En stel je voor, dat je als rustig Hagenaar 's avonds gerust kunt gaan slapen zonder nog even je miljoenen onder je hoofdkussen te hebben gelegd! —

De mensch raakt heelemaal van de wijs!

Den Haag, 9 Maart 1931.

A. A. L. GRAUMANS.

Het spel van licht en schaduw (Haagsche Bosch).

HET HOOGERE DOEL

DOOR O. HENRY

Werken?" zei Curly, verachtelijk zijn neus ophalend. „Waar zie je me wel voor aan? Denk je soms, dat ik zin heb om koeien te drijven en als een dulle rond te springen achter onwillige schapen, zoals die knullen, volgens het zeggen van dien vent uit het magazijn, doen? Geen denken aan, man."

„Och, als je het maar eenmaal kunt, dan zul je het wel prettig vinden," zei Ranse. „Ja, ik zal je door Pedro nog een borrel laten brengen. Ik denk, dat je een eerste klas koeiendrijver zult zijn, als ik maar eens met je klaar ben."

„Ik?" zei Curly. „Nou, dan heb ik medelijden met de koeien, die je aan mijn zorgen toevertrouwt. Die moeten maar op d'r zelf leeren passen. Vergeet mijn slaapmutsje alsjeblieft niet, baas!"

Ranse ging naar het magazijn en dan naar huis. Sam Revel was juist bezig zijn gele schoenen uit te trekken om naar bed te gaan.

„Komt er morgen vroeg soms een van de jongens uit 't San Gabriel kamp aanrijden?" vroeg Ranse.

„Lange Collins," zei Sam kortaf. „Voor de post."

„Zeg hem dan," zei Ranse, „dat hij dien vagebond uit den stal mee moet nemen en hem in het kamp houden, totdat ik zelf kom."

Toen Ranse den volgenden namiddag het San Gabriel kamp binnenreed en van zijn paard sprong, zat Curly op zijn dekens kunstvaardig te schelden en te mopperen. De cowboys lieten er niet eens meer op. Hij zat vol stof en zwarte modder. Zijn kleeren voldeden nog slechts aan de geringste eischen van fatsoen.

„'t Is een geweldige stommerik," zei Buck. „Hij wil niet werken en is het laagste stuk mensch, dat ik nog ooit gezien heb. Ik wist niet, wat je met hem voor had, Ranse, en daarom heb ik hem maar laten zitten. Dat schijnt hem te bevallen. De jongens hebben hem al tien keer ter dood veroordeeld, maar ik heb tegen ze gezegd, dat

je hem misschien eerst nog wat pijnigen wilde..."

Ranse trok zijn jas uit.

„Ik heb een harde taak, Buck, maar het moet wel, denk ik zoo. Ik moet van dat ding daar een man maken. Daarom heb ik hem naar het kamp gestuurd."

Hij ging naar Curly toe.

„Broertje," zei hij, „geloof je ook niet, dat het nemen van een bad je eenig recht zou kunnen geven om tusschen je medemenschen te zitten, zonder de lucht al te zeer te verpesten?"

„Schiet op, kinkel," zei Curly spottend. „Willie zal wel om zijn kindermisje roepen, als hij graag in het badje wil."

Bericht!

Het nieuwe vervolgverhaal dat in ons nummer van de volgende week begint te verschijnen, is geschreven door den Engelschen auteur Archie Colin en draagt den Hollandschen titel:

Wie was zij?

Deze interessante vertelling behelst de geschiedenis van een jong en rijk meisje, dat tengevolge van een ongeluk op straat in een ziekenhuis terecht komt en bovendien haar geheugen verloren blijkt te hebben. Evenals vorige malen durven wij onzen getrouwen lezers een zeer spannenden roman te garandeeren!

De charco of waterpoel was twaalf meter weg. Ranse greep Curly bij een van zijn enkels en sleepte hem als een zak aardappelen over den grond erheen. Daarop slingerde hij, als hanteerde hij een voorhamer, het hinderlijke gezelschapslid met een zwaai in het meertje. Curly krabbelde tegen den oever op, blazend en sputterend als een schildpad. Ranse kwam hem tegemoet met een stuk zeep en een groven handdoek.

„Ga nu maar naar het andere einde van het meertje en gebruik dit goedje," zei hij, „Buck zal je aan den proviandwagen wel wat droge kleeren geven."

De zwerver gehoorzaamde zonder verder tegen te stribbelen. Tegen dat het avondeten klaar was, keerde hij in het kamp terug. Hij was bijna onherkenbaar in zijn blauwe shirt en bruin manchester broek. Ranse sloeg hem van terzijde gade.

„Drommels, ik hoop, dat hij geen lafbek is," bromde hij in zichzelf. „Ik hoop maar, dat hij zich geen lafaard toont."

Zijn twijfel verdween spoedig. Curly kwam regelrecht op hem af. Zijn lichtblauwe oogen flikkerden van woede.

„Nu ben ik schoon," zei hij met nadruk. „Misschien wil je nou wel tegen me spreken. Je denkt zeker, dat je hier een buitenpartijtje geeft, niet? Jullie boerenkinkels verbeelden jullie natuurlijk, dat je met een man doen kunt, wat je maar wilt, alleen omdat hij niet bij jullie weg kan komen! Best hoor! Maar wat denk je dan hiervan?"

Curly sloeg Ranse met de vlakke hand in het gezicht. Dofrood was de indruk van zijn hand op de gebruide huid zichtbaar.

Ranse lachte van vreugde. Tot op heden hebben de koeienjongens het nog vaak over het gevecht, dat daarop volgde.

Ergens op zijn omzwervingen door de steden had Curly de kunst van zelfverdediging geleerd. De rancher had niets dan zijn groote kracht, zijn

volkomen gezondheid en veel uithoudingsvermogen tengevolge van zijn normale levenswijze. Zoo woog het een bijna tegen het ander op. Maar ten laatste won de gezonde kracht het toch. Den laatsten keer, dat Curly tegen den grond ging door een der onberekenbare, maar krachtige slagen van den rancher, bleef hij op het gras liggen, maar keek toch brutaalweg omhoog.

Ranse ging naar een kuip met water en waschte het bloed van een schram op zijn kin af. Hij grinnikte van voldoening.

Opvoeders en zedepreekers zouden er heel wat aan hebben, als ze te weten konden komen, op welke manier Ranse zijn vondeling in de eerstvolgende maand behandelde. De rancher hield er geen ingewikkelde theorieën op na; zijn heele opvoedkunde bepaalde zich denkkelijk tot paardendressuur en geloof aan erfelijkheid van eigenschappen. De cowboys zagen echter, dat hun baas een man wilde maken uit het vreemde schepsel, dat hij in hun midden had gebracht. En ze hielpen hem daarbij naar best vermogen. Maar ze deden het op hun manier.

Curly onthield zijn eerste les goed. Hij begon op vertrouwlijken en zelfs op vriendschappelijken voet te komen met zeep en water. En Ranse had er het meeste plezier in, dat zijn proefdier na iedere schrede omhoog stand hield. Maar die schreden lagen soms ver uiteen.

Eens had hij een kwart flesch whiskey, in den proviandwagen bewaard voor geval iemand door een ratelslang gebeten werd, bemachtigd en lag hij zestien uren achtereen stomdronken in het gras. Maar toen hij overeind krabbelde, greep hij aller eerst naar zijn zeep en ging zich in het meertje wasschen. En eens, toen er van de ranch een bekoring kwam in den vorm van een mandje versche tomaten en uien, verslond Curly de geheele bezending, voordat de cowboys tegen het avondeten in het kamp terug waren.

Toen straffen de cowboys hem af op hun manier. Drie dagen lang zeiden ze geen woord tegen hem, behalve om antwoord te geven op zijn vragen. En ze spraken steeds zoo beleefd mogelijk. Ze plaagden elkander; ze gaven elkaar vriendschappelijke opstoppers; ze scholden en verwenschten elkaar kameraadschappelijk; maar tegen Curly waren ze beleefd. Hij bemerkte het heel goed en het hinderde hem meer dan Ranse had durven hopen.

Op zekeren nacht stak er een kille, vochtige noordenwind op. Wilson, de jongste van den troep, had al twee dagen met koorts in bed gelegen. Toen Joe bij het aanbreeken van den dag eruit kwam om het ontbijt klaar te maken, vond hij Curly tegen een der wielen van den proviandwagen zitten slapen met slechts één zadeldeken om zich heen, terwijl Curly's dekens over Wilson heengespreid waren om hem beter tegen regen en wind te beschutten.

Drie avonden daarna rolde Curly zich in zijn deken om te gaan slapen. Toen stonden de andere jongens zachtjes op en begonnen hun toebereidselen. Ranse zag den Langen Collins een lasso aan een zadeldknop vastbinden. De anderen haalden hun revolvers te voorschijn.

„Jongens,” zei Ranse. „Ik ben erg in mijn schik. Ik had al gehoopt, dat jullie dat zouden doen. Maar ik wilde het liever niet vragen.”

Een half dozijn revolvers begonnen te knallen... akelig gillen vervulde de lucht... Lange Collins galpeerde wild langs Curly's bed, het zadel

achter zich aanslepend. Dat was alleen zoo maar hun manier om hun slachtoffer voorzichtig te wekken. Daarna hielden ze hem een uur lang voor den gek, zooals dat in koekampen de gewoonte is. Zoo vaak hij tegenstribbelde, hielden ze hem over een rol dekens heen uitgestrekt en gaven hem slaag met een paar leeren beenkappen. Endit allesbeteekende, dat Curly zijn sporen verdiend had en dat hij den ridderlag der cowboys ontving. Nooit zouden ze meer beleefd tegen hem zijn. Maar hij zou hun makker en „stijgbeugelbroeder” zijn en met hen meerijden. Toen de grappenmakerij afgelopen was, stormden allen los op den grooten koffiepote van Joe om een bakje troost, voordat ze naar bed gingen. Ranse hield den nieuwen ridder in de gaten, om te zien, of hij zich waardig gedroeg. Curly hinkte met zijn kop koffie naar een boomstronk toe en ging erop zitten. Lange Collins volgde hem en kwam naast hem zitten. Buck Rabb kwam aan den anderen kant zitten. Curly... grinnikte.

En daarop rustte Ranse Curly uit met paarden, zadel en sporen en gaf hem over aan Buck Rabb om zijn opvoeding te voltooien.

Drie weken later kwam Ranse in het kamp, dat toen in Snake Valley lag, aangereden. Het was nog vroeg en de cowboys waren bezig hun paarden te zadelen voor hun dagelijkschen rit. Hij zocht Langen Collins op.

„En hoe gaat het met dat veulen?” vroeg hij. Lange Collins grinnikte.

„Als je je hand uitsteekt, Ranse, dan heb je hem beet,” zei Collins. „En je kunt hem gerust nu een poot geven, want hij is nu best in orde en er is in het heele kamp geen betere.”

Ranse keek naar den gebruinden, glimlachenden cowboy, die naast Collins stond. Kon dát Curly zijn? Hij stak zijn hand uit en Curly greep die met de kracht van een mustangtemmer.

„Ik heb je op de ranch nodig,” zei Ranse. „Best, ouwe jongen,” zei Curly hartelijk. „Maar ik wil graag weer hier terug. Hoor eens, ouwe jongen, het is een beste ranch hier. En ik verlang niets beters dan met de jongens hier achter de koeien aan te rijden. Het is 'n jolige troep.”

Voor de Cibolo Ranch aangekomen, stegen ze af. Ranse verzocht Curly om voor de woonkamer te blijven wachten. Hij zelf ging naar binnen. De oude „Kiowa” Truesdell zat aan tafel te lezen.

„Goeien morgen, mijnheer Truesdell,” zei Ranse. De oude man hief het witte hoofd met een vlugge beweging op.

„Wat moet dat?” begon hij. „Waarom noem je me mijnheer...?”

Maar toen hij Ranse in de oogen keek, hield hij op en de hand, die de krant vasthield, begon een beetje te beven.

„Jongen,” zei hij langzaam. „Hoe ben je erachter gekomen?”

„'t Is in orde,” zei Ranse glimlachend. „Ik heb Tia Juana overgehaald het me te vertellen. Het is heel toevallig uitgekomen, maar het is zoo het beste.”

„Je bent altijd als een eigen zoon voor me geweest,” zei de oude „Kiowa” bevend.

„Tia Juana heeft me alles verteld,” zei Ranse. „Ze vertelde me, hoe u me hebt aangenomen, toen ik nog maar een kniehooge dreumes was, uit een woonwagen van landverhuizers, die voorbijtrokken. En ze vertelde me hoe de kleine jongen... uw eigen jongen dan... verdwaald of gestolen was. En ze zei, dat het op denzelfden dag gebeurde, dat de schapenscheerders de ranch verlieten.”

„Onze jongen is weggeraakt, toen hij twee jaar oud was,” zei de oude man. „En toen kwamen die landverhuizers voorbij met een kind, dat ze kwijt wilden zijn. En toen hebben we je aangenomen. Ik had het je nooit willen laten weten, Ranse. We hebben van onzen eigen jongen nooit meer iets gehoord.”

„Als ik het niet erg ver mis heb, dan staat hij buiten,” zei Ranse, de deur opengooiend en wendend.

Curly kwam naar binnen.

Er viel geen oogenblik aan te twifelen. De oude man en de jonge hadden hetzelfde golvende haar, denzelfden neus, kin en gelaats-trekken, dezelfde opvallend lichtblauwe oogen.

De oude „Kiowa” stond gejaagd van zijn stoel op. Curly keek nieuwsgierig de kamer rond. Een trek van groote verwondering kwam over zijn gelaat. Hij wees naar den tegenovergestelden muur.

„Waar is de tik-tak?” vroeg hij als in een droom.

„De klok!” riep de oude man luide. „De oude staande klok, ja, die heeft altijd daar gestaan... waarom...”

Hij keerde zich om naar Ranse, maar Ranse was er niet meer.

Vaminos, de snelle draver, droeg hem reeds honderd meter verder weg naar het Oosten, in vliegende vaart door stof en chaparralstruiken naar de Rancho de los Olmos. EINDE.

De lentezon wint aan kleur en kracht (Haagsche Bosch).

DE LENTE ONTWAAKT O

ONTWAAKT OP DE BERGEN

J. GABERELL

Het Legaat

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

.... „Dus u heeft de bedoeling van den erflater nu wel begrepen, nietwaar?” vroeg notaris v. Benthem zijn bezoeker, die met een ietwat benepen gezicht tegenover hem zat.

„Ja,” antwoordde Jos v. Veelen wrevelig, „ik meen uit al dien ambtelijken omhaal te mogen opmaken, dat mij door mijn oom een bedrag van tien mille zonder eenige voorwaarde is gelegateerd, terwijl mij daarnevens de woning en de geheele inventaris daarvan is nagelaten. Bovendien....”

„Pardon, meneer v. Veelen,” viel de notaris hem in de rede, „zoo zegt het testament het niet; de woning is uw eigendom nog niet. Zij staat momenteel slechts gedeeltelijk te uwer beschikking en u kunt haar nog niet vervreemden. Gedurende nog drie maanden behoudt de secretaresse van uw oom de vrije beschikking over haar kamers, in welken tijd zij moet zorgen de bibliotheek te catalogiseeren, die aan de gemeente is vermaakt. Eerst over drie maanden dus, kunt u met het huis naar uw welgevallen handelen.”

„O zoo, juist,” mompelde Jos v. Veelen een beetje hulpeloos, en met een zweem van sarcasme in zijn stem vervolgde hij: „En die andere bepaling luidt, dat ik....”

„De andere bepaling uit de laatste wilsbeschikking van wijlen meneer v. Veelen machtigt mij, u vijf en twintig mille uit te betalen op den dag van uw huwelijk, mits dit binnen drie maanden gesloten wordt. Uw oom, die, dit tusschen twee haakjes meneer v. Veelen, een verstandig man was, heeft met deze bepaling uw.... hm, uw toekomst op het oog gehad, meneer v. Veelen. Uw.... eh, tamelijk royale levenswijze, zal ik het maar noemen, was hem reeds lang een doorn in het oog en hij was ervan overtuigd, dat een huwelijk een uitstekend geneesmiddel zou zijn tegen uw losband.... eh, uithuizigheid, zal ik maar weer zeggen....”

De notaris wreef zich de handen alsof hij de moeilijkheden, waarin zijn overleden cliënt zijn achterneef gewikkeld had, bijzonder genoeglijk vond en zelfs de moordlustige blik dien Mr. Jos v. Veelen, advocaat en procureur zonder practijk, den ouden heer toezond, was geen oogenblik in staat hem te doen verbleeken of van zijn stuk te brengen.

„Hm, trouwen?” merkte de jongeman op, „ik.... ik zou niet weten met wie....”

„En om u de waarheid te zeggen, meneer v. Veelen, weet ik 't ook niet!” verzekerde de notaris met plechtige stem en met een bedenkelijk gezicht, alsof hij er geen oogenblik aan twijfelde of het vrouwelijk slachtoffer ging haar ongeluk tegemoet. „Maar, meneer, komt tijd, komt raad, zegt het spreekwoord. Kijk eens, hier heeft u een chèque van tienduizend gulden en eh.... nu, tot over drie maanden dan, wil ik hopen. Of u mocht soms eerder getrouwd zijn....” eindigde hij met een spottenden glimlach, terwijl hij zijn bezoeker uitliet....

Mr. Jos v. Veelen was er stellig van overtuigd, dat er een heele menigte vrouwen in de stad en door 't leven wandelden, die bereid en zelfs gaarne bereid zouden zijn, op zijn eerste verzoek met hem in het huwelijksbootje te stappen. Die overtuiging putte hij niet zoozeer uit het bewustzijn van zijn eigen onweerstaanbaarheid en beminlijkheid, maar voornamelijk uit de overweging, dat zelfs een overigens onaanvaardbaar vrouwenhart lichtelijk beroerd moest worden door het vooruitzicht, in een kostbaar gemeubileerde woning als meesteresse te heerschen en een positie van stand in te nemen.

Het kwam er dus eigenlijk maar voor hem op aan, wie hij als de meest geschikte of liever als de minst ongeschikte kiezen zou, want voor zoover hij wist, bezat geen van zijn vrouwelijke kennissen bijzondere eigenschappen, die haar voor de positie van vrouw des huizes bij uitstek geschikt maakten. En aangezien Jos een man was van snelle — en, naar zijn oom altijd had verzekerd, van ondoordachte — besluiten, ging hij na het verlaten van het notariskantoor onmiddellijk de geheele reeks vrouwelijke bekenden en vriendinnen na, wikkend en wegend, wie hij met zijn huwelijksaanzoek gelukkig zou maken. Toen hij echter al die vriendelijke, lijdende, aantrekkelijke en nietszeggende gelaten dier dames zijn geest had laten passeeren, was hij nog even besluiteloos als voorheen en zonder tot een beslissing te zijn gekomen, betrad

hij na een half uur de woning van zijn oom, die over drie maanden zijn eigendom zou zijn, toen hem plotseling een naam in gedachten viel, die hem even deed glimlachen: Margreet Lessing, de naam van het meisje, dat het ondankbare baantje van secretaresse bij zijn oom had bekleed.

Terwijl hij de vestibule betrad en hoed en wandelstok aan den huisknecht afgaf, overwoog hij het voor en tegen van deze verbintenis. Juffrouw Lessing was een wees, drie en twintig jaar oud en dus vijf jaar jonger dan hij zelf. Na haar schooljaren had zij een kantooropleiding gehad en zij was drie jaar geleden bij zijn oom in betrekking getreden, die haar voornamelijk met vertaalwerk had belast. Waarom Jos plotseling aan haar had gedacht, wist hij zichzelf niet te verklaren, ontegenzeggelijk was Margreet een imposante en aangename verschijning en hij vermoedde dat het meisje een lief en zacht karakter had, maar hoewel hij gedurende drie jaren bijna dagelijks met haar in aanraking was gekomen, had hij zich nooit meer tot haar aangetrokken gevoeld dan tot een van zijn andere kennisjes.

Jos stak besluiteloos een sigaret op en terwijl hij wrevelig het hoofd schudde over die hinderlijke testamentaire bepalingen, die hem verplichtten bij een zoo gering bedrag als vijf en twintig mille eigenlijk was, een vrouw op den koop toe te nemen, waarvan hij niet wist wat hij er mee aan moest vangen, betrad hij de tuinkamer, waar hij tot zijn verrassing juffrouw Lessing tusschen eenige stapels oude banden gedoken vond. Een vluchtige blos kleurde haar wangen toen zij Jos begroette en bescheiden, zooals haar aard was, stond zij op, om de kamer te verlaten.

Maar Jos voorkwam haar.

„Nee, nee, juffrouw Margreet, laat mijn komst u niet verjagen; ik ga toch onmiddellijk weer heen. Eigenlijk weet ik niet eens of ik wel het recht heb deze kamer te betreden, misschien behoort zij wel tot die, waarover u de beschikking heeft behouden.”

Hij richtte zijn vragenden blik met plotseling opkomende en hem geheel vreemde verlegenheid op het meisje, dat een weinig verward naar hem opkeek.

„Nee, mijnheer,” antwoordde zij, „de tuinkamer heb ik wederrechtelijk in bezit genomen, zooals u het misschien zou noemen. Het licht is hier zooveel beter dan in meneers studeerkamer en ik wist niet dat u....”

„Ja, ik begrijp het, juffrouw,” viel Jos haar in de rede, „welnu, u kunt hier gerust blijven werken hoor.”

Terwijl het meisje dankend het hoofd boog en zich weer in haar werk verdiepte, wendde Jos zich van haar af en trad op den ouden vleugel toe, waarop hij peinzend eenige accoorden aansloeg. Gedurende eenige oogenblikken streed hij in zijn hart met het denkbeeld dat hem het laatst had vervuld en plotseling zijn besluiteloosheid en schroom overwinnend, keerde hij zich vastberaden om en trad op het meisje toe. Een opwelling geoorzament, nam hij voorzichtig Margreet's hand tusschen zijn vingers en bracht haar aan zijn lippen. Onmiddellijk veerde het meisje, verward en bleek, overeind, maar voor zij lucht kon geven aan haar verontwaardiging, dwong Jos haar tot luisteren.

„Juffrouw Lessing, Margreet, ik overval u misschien,” sprak hij vlug, „maar, eh, ik had geen gelegenheid tot voorbereiding.... ik wil.... ik wilde u vragen, mijn vrouw te worden....”

Het was er uit en met 'n zucht van verlichting keek hij het meisje aan. Hij zag hoe ze beurtelings rood en bleek werd en hoe ze even haar oogen sloot, terwijl een vluchtige ontroering over haar gelaat trilde. Verwonderd dat zij zoo bewogen op zijn vraag reageerde, strekte hij opnieuw zijn hand naar haar uit, maar onmiddellijk deed ze een stap achterwaarts.

„Meneer v. Veelen,” antwoordde zij met blijkbaar verwarring, „u zegt terecht dat u me overvalt,

ik.... ik heb nimmer reden gehad te vermoeden, dat uw gevoelens voor mij van dien aard waren, dat zij 'n huwelijksaanzoek in het uitzicht stelden. Ik durf haast niet geloovent dat het u....” Zij aarzelde het woord uit te spreken, maar Jos begreep haar onmiddellijk.

„Waarachtig, juffrouw Margreet, is het me ernst; u gelooft toch niet dat ik met zulk een aangelegenheid den spot zou drijven?” Een oogenblik aarzelde hij verder te gaan, maar plots besloten, voegde hij er aan toe: „Ik wil volkomen eerlijk zijn, juffrouw Margreet, en u bekennen wat me tot dit onverwachte aanzoek drijft. Een testamentaire bepaling van mijn oom verplicht me, om binnen drie maanden in het huwelijk te treden, waardoor ik in het bezit kom van een belangrijk legaat, dat me in staat stelt me te associeeren met een bekend advocaat, wiens uitgebreide practijk me een goede toekomst belooft. En wijl uw persoon me werkelijk sympathiek is, meende ik....”

Wat Jos meende kreeg Margreet Lessing niet te hooren, want plotseling zweeg hij. Het gelaat van het meisje had voor een oogenblik iets verraden van de smart die zijn woorden in haar hadden opgewekt, maar onmiddellijk wist zij zich te beheerschen en schenen haar oogen van verontwaardiging te vonken.

„En voor zoo'n handelszaak heeft u mij als object willen gebruiken?” vroeg ze minachtend.

Een oogenblik stond Jos werkelijk onthutst: dat zijn aanzoek in dat licht zou worden gezien, had hij zelfs niet kunnen droomen. Nochtans bezat hij menschenkennis genoeg om te zien, hoe diep hij 't meisje, dat eenige oogenblikken met opkomende tranen had te kampen, gekwetst had, maar hij kreeg zelfs geen gelegenheid meer een verontschuldiging te stamelen; zonder hem nog een enkelen blik waardig te keuren, verliet Margreet plotseling de tuinkamer en liet Jos, als een kwajongen die bestraft is, met een mond vol tanden staan.

De afgewezen huwelijkskandidaat zat de eerste minuten danig met de situatie in de war en eigenlijk was hij een beetje boos op het meisje. Wat weerga, als zij dit aanzoek als een handelszaak beschouwde, waarom behandelde zij het dan niet als zoodanig? Waarom zei ze dan niet zakelijk dat ze niet te koop was of dat het bod haar te laag was, waarom was het noodig een scène te maken en eenige gemoederen te verontrusten? Woedend op zijn oom, op den notaris, op Margreet en tenslotte op de geheele wereld, schreef hij het meisje eindelijk een briefje, waarin hij zich uitputte in verontschuldigingen en betuigingen van leedwezen, en waarin hij haar vroeg hem alles te willen vergeven en dit pijnlijk onderhoud te vergeten en nadat hij de hoop had uitgesproken, dat het gebeurde geen verandering zou brengen in hun vriendschappelijke verstandhouding van voorheen, overhandigde hij het schrijven aan den huisknecht en verliet daarna de woning als een geslagen hond. Jos trachtte van zijn teleurstelling te bekomen door, temidden van zijn vrienden, een paar lapjes van duizend in gloeiende festijnen en knalvuiven om te zetten en toen hij zijn ergernis over het hatelijke testament en Margreet's afwijzing genoegzaam verdrongen en verduwd dacht, begon hij er in allen ernst aan te denken, haast te maken met zijn huwelijksplannen. Een weinig voorzichtiger dan den eersten keer, zag hij thans uit naar een jongedame, die minder gevoelig voor de ideeële en minder ongevoelig voor de financiële zijde van de verbintenis zou blijken, maar tot zijn groote verwondering ontdekte hij plotseling 'n grondigen afkeer van alle vrouwelijke kennissen bij zichzelf, hoe lief en aantrekkelijk ze hem voorheen ook waren voorgekomen. Hij betraptte er zich zelfs op, dat hij hen in den geest steeds weer vergeleek met de beleedigde Margreet en hij kwam tot de overtuiging, dat deze niet alleen de vrouwen die hij kende, maar ook de vrouwen die hij nog nooit had gezien, in de schaduw stelde.

Ondertusschen verstreek de tijd en na zes weken was mr. Jos v. Veelen nog even ver met zijn huwelijksplannen gevorderd, als op den dag, toen de notaris hem met den eigenlijken inhoud van het testament op de hoogte had gebracht. Eindelijk besloot hij op resolute wijze den knoop door te hakken, hij schreef de namen van een viertal

jongedames, die hem voor de vervulling van de positie van echtgenoot en vrouw des huizes het verkieslijkst voorkwamen op even zoovele papieren, deed deze in een bus, rammelde ze daarna goed door elkaar en diepte tenslotte met een nieuwsgierig gezicht de „gelukkige” weer uit de bus op. Het stomme lot wees mr. Annie Benschop aan, vrouwelijk advocaat en procureur zonder practijk en zonder kantoor, studievriendin van mr. Jos v. Veelen, en, evenals deze, verlangend naar eenig houvast in haar leven, waarlangs zij zich in de hoogte kon trekken. Zonder zich ook maar een oogenblik langer te beraden, schoot Jos in zijn rok, dopte zich met een splinternieuwe „hooge zijde”, kocht een aandoenlijken bloemruiker en liet zich in een taxi naar zijn uitverkorene brengen.

Maar in de nabijheid van haar woning gekomen, kreeg Jos plotseling een wonderlijke hallucinatie, voor hem zag hij duidelijk het bleeke gelaat van Margreet Lessing, waarover een vluchtige ontroering gleed, waarin de oogen zich vulden met weerbarstige tranen en waarvan de lippen beefden van emotie.

„En voor zoo'n handelszaak...” hoorde hij duidelijk haar stem en met een schorren kreet sloeg hij met de hand van zich af, als wilde hij die herinnering verjagen.

„Chauffeur, rijd door... neen, niet naar het opgegeven adres, maar terug naar mijn woning,” gelastte hij het volgend oogenblik, en zich met een zucht achterover in de kussens werpend, mompelde hij geërgerd: „Laat dat testament naar de hel loopen...”

Gedurende de eerstvolgende acht dagen werd Jos v. Veelen in alle gezelschappen gemist, in welken tijd hij binnenskamers 'n hartroerend afscheid nam van de vijf en twintig mille en de heerlijkheden, die zij hem voorspelden. Na dien tijd bleek de jolige advocaat erg veranderd, hij had een afkeer gekregen van tingeltangels, oesters en champagne en hij bleek het leven plotseling van zoo ernstige zijde op te nemen, dat onder de vriendinnen en vrienden het gerucht ging loopen, dat de arme Jos zich doodkiesde over de teleurstellende bepalingen in het testament van zijn oom.

Maar twee dagen na het verstrijken van den fatalen termijn waarop hij in het huwelijk moest zijn getreden, om een kwart ton en een levenservaring rijker te worden, verliet Jos, hoewel ongehuwd, nochtans vroolijk fluitend zijn woning en begaf zich, zonder zich een oogenblik te laten ophouden, naar het huis van zijn oom, dat sinds acht en veertig uren zijn eigendom was. Na te hebben aangescheld en toegang te hebben verkregen, gaf hij ouder gewoonte zijn hoed en wandelstok aan den huisknecht af en trad daarna de tuinkamer binnen.

Met één oogopslag had hij alles overzien: een citybag op tafel, een paar geopende koffers op den vloer en daartusschen in juffr. Margreet Lessing, die aan 't pakken was. Alsof hij een uitbrander verwachtte, maakte Jos onwillekeurig een beweging om het vertrek weer te verlaten, maar de stem van het meisje weerhield hem.

„Meneer Jos, het spijt me vreeselijk, dat u me nog hier aanwezig vindt, maar ik was gisteren pas met den catalogus gereed. Ik ben twee dagen over tijd, maar ik hoop dat dit uw plannen niet heeft gedwarsboomd,” verontschuldigde zij zich.

Het meisje vouwde nerveus de handen samen

en mr. Jos v. Veelen staarde haar aan, alsof haar aanblik hem een verklaring kon geven van het feit, dat hij vrijwillig en bij zijn volle verstand een fortuintje van vijf en twintig mille had prijsgegeven. Toen hij blijkbaar vond, dat hij haar lang genoeg had aangekeken, knikte hij bedeesd en trad op haar toe. Het meisje hield de oogen op den grond gevestigd, pijnlijk verlegen als zij zich voelde bij dit onderhoud, nadat het vorige zoo'n vreemd einde had genomen. Plotseling voelde zij zich weer, evenals toen, bij de hand gegrepen en weer klonk Jos' stem haar in de ooren, even waard als toen, maar nu veel zachter en inniger.

„Juffrouw Margreet, meiske, lieveling, wil je nú mijn vrouwtje worden?...?”

Weer trilde die vluchtige ontroering over het gelaat van het meisje en nu eerst zag Jos zich bevestigd in het vermoeden, dat gedurende de laatste weken beangstigend-vreugdig in hem was komen te groeien: Margreet Lessing had de vorige maal zijn huwelijksaanzoek niet „zakelijk” kunnen behandelen, omdat het voor haar een aangelegenheid was geweest, waarin wel degelijk haar hartje gemoeid was.

Een oogenblik nog bleef de stilte tusschen hen hangen, toen vroeg Margreet zachtjes en met gesluisde stem: „Uw vrouw, nu? Waarom legt u den klemtoon zoo op dat nu...?”

„Omdat er nu geen sprake meer kan zijn van een handelszaak, mijn liefste. Ziehier, dezen morgen kreeg ik een schrijven van den notaris, dat mijn recht op het legaat vervallen was, wijl ik niet aan de voorwaarde heb voldaan. Ik zal nu hard moeten werken om me een practijk te scheppen en met opzet heb ik tot nu toe gewacht, om alle gedachten aan bijoogmerken weg te nemen. Kijk, ik ben vol goeden moed om het leven aan te pakken en als jij aan mijn zijde zult staan, als ik me niet heb vergist in wat ik zoeven in je oogen meende te lezen, als je me liefhebt, lieve, lieve Margreet, dan...”

Hij zweeg plotseling; hij had haar antwoord gelezen in de stralende diepten van haar oogen en het volgende oogenblik had hij haar tegen zich aangedrukt. Gedurende eenige minuten liet het meisje zich gaan, terwijl al haar bijna hopeloze verlangens van al die jaren zich uitdroomden in zijn omhelzing. Maar eindelijk maakte zij zich uit

zijn armen los en keek Jos met een gelukkigen glimlach aan.

„Ik... ik moet pakken, Jos...” herinnerde zij hem.

„Ja, liefste, maar je keert hier spoedig terug. Het huis is ons eigendom en met wat ik nog overgehouden heb van mijn onvoorwaardelijk legaat, kunnen we desnoods de cliënten een half jaartje afwachten. En als de nood aan den man komt, verkopen we het huis en...”

„Ssst,” zei Margreet, haar handje op Jos' mond legend. „We verkopen niets! De oude heer heeft goed voor ons gezorgd. Ik heb nog een vol jaar salaris te goed en kijk eens wat ik vanmorgen ontving.”

Met een schalkschen glimlach en ondeugend tintelende oogen haalde zij een brief te voorschijn van notaris v. Benthem en tot zijn groeiende verwondering las Jos het volgende:

„Geachte mejuffrouw.

Door het niet vervullen van een voorwaarde, verbonden aan een legaat van wijlen den heer v. Veelen, is dit legaat, ten bedrage van f25.000.—, weder beschikbaar en wordt het, volgens den wil van den overledene, vanaf heden te uwer beschikking gesteld. Aangezien aan de uitbetaling geen enkele voorwaarde is verbonden, gelieve u mij te berichten, welke bestemming ik aan deze gelden zal hebben te geven.”

Een maand later werden door mr. Jos v. Veelen een tweetal verbintenissen aangegaan. De eene werd gesloten door den Ambtenaar van den Burgerlijken Stand en was geheeten: Jos v. Veelen—Margreet Lessing; de andere kwam ten overstaan van een notaris tot stand en werd bekend onder den naam: Advocatenkantoor mrs. Verbeke en v. Veelen.

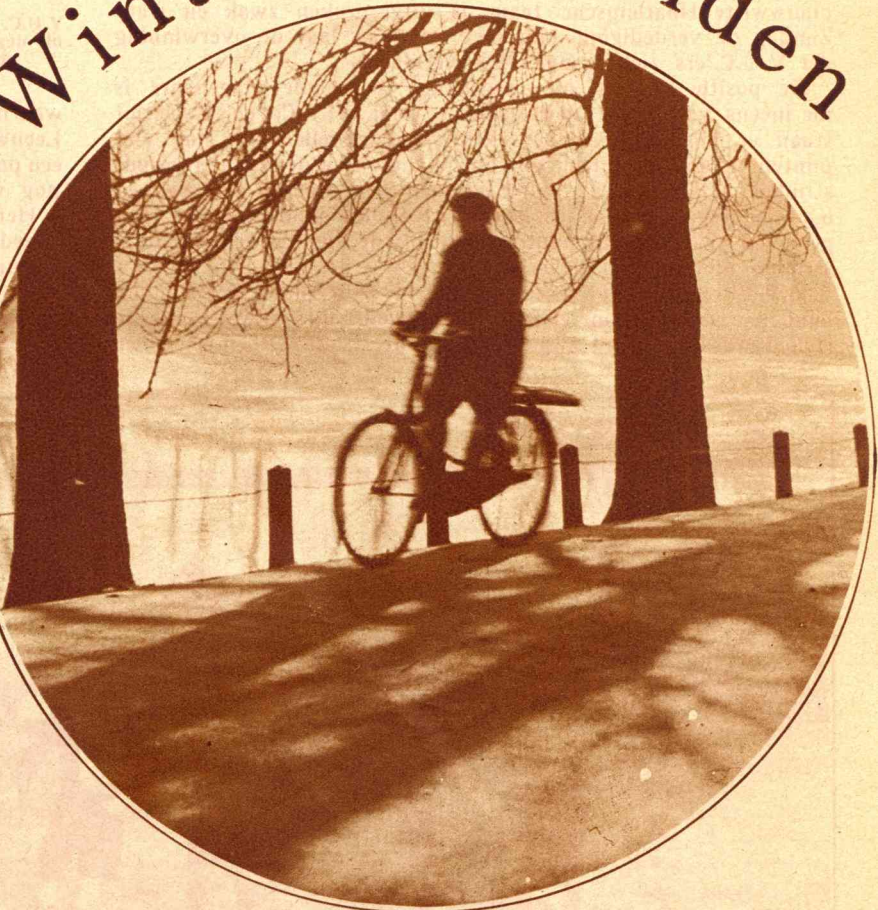
Ondanks de voetangels en klemmen, die de oude heer v. Veelen voor zijn ietwat losbandigen neef had uitgezet, was het legaat, zij het dan ook langs een omweg, toch nog in zijn bezit gekomen, terwijl de goede bedoeling van den legator in alle opzichten tot haar recht was gekomen.

Op een zonnigen winterdag in het schilderachtig plantsoen aan de Plantage.

Wintersch Leiden

Het spel van licht en schaduw langs den befaamden Witten Singel.

Als de Leidsche dames haar voorjaarsinkoopen gaan doen.

SPORT IN DE RESIDENTIE

Quick's feestgangers. Bovenstaand bonte gezelschap nam deel aan den gecostumeerden wedstrijd ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van Quick.

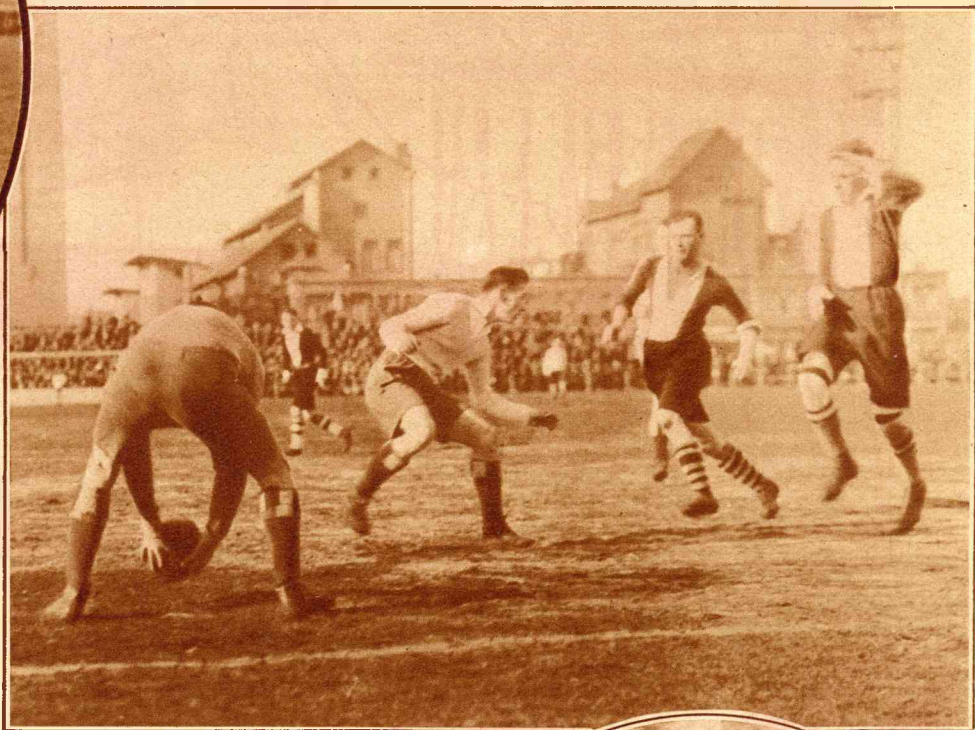
Ter gelegenheid van Quick's 35-jarig bestaan werd Zaterdag een gecostumeerde voetbalwedstrijd gehouden. De groote Haan was natuurlijk 't succesnummer van 't gecostumeerde feest.

De pessimisten, die dachten dat het werkwoord winnen reeds lang niet meer in de vocabulaire van V.U.C. voorkwam, zijn in het ongelijk gesteld. Met niet minder dan 4-1 ging good old H.F.C. Zondag op het harde, doch overigens goed bespeelbare terrein aan de Schenkkade ten onder.

De Haarlemmers vielen bitter tegen. De voorhoede van het blauwwitte Haarlemsche team is uitgesproken zwak en waar Zondag de verdediging lang niet safe was, laat de overwinning der V.U.C.'ers zich gemakkelijk verklaren.

De positie van de met degradatie bedreigde Hagenaars is nu ineens veel beter geworden. 't Gooi, H.F.C. en Excelsior staan er alle slechter voor. Wij veronderstellen dat nog vier punten voldoende zullen zijn om V.U.C. voor de degradatiewedstrijden te behoeden. Wanneer men weet dat de zwartwitten o.a. nog tegen 't Gooi thuis en H.F.C. uit moeten spelen, dan gelooven wij dat dit puntenaantal uit de vier resterende wedstrijden niet te veel gevegd is.

H.V.V. heeft het tegen Sparta in Rotterdam niet kunnen houden. De taak om zich in dezen wedstrijd vrijwel veilig te stellen was inderdaad zwaar. Sparta heeft dit seizoen een ploeg

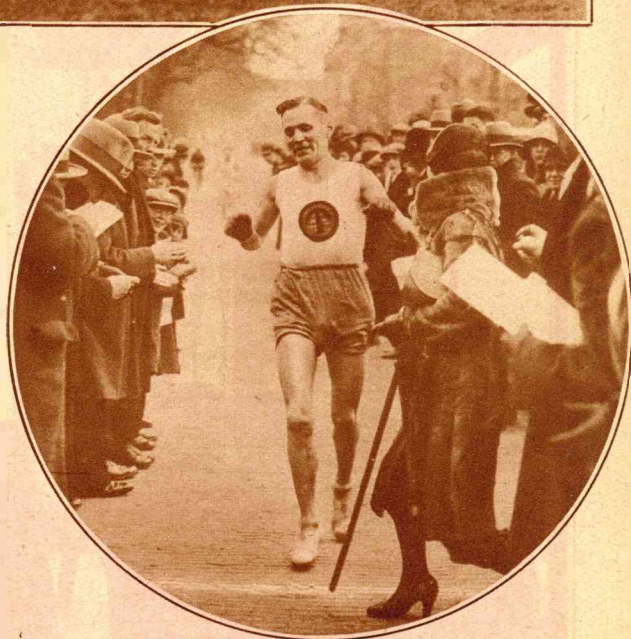
V.U.C. klopt H.F.C. met 4-1. Spelmoment uit dezen wedstrijd. v. d. Meulen onderbreekt een Haagschen aanval.

waarmee niet te spotten valt. De Leeuw van Wassenaar heeft nog een paar puntjes noodig. Die komen nog wel.

Het is lang geleden dat in de tweede klasse een volledig programma kon worden afgewerkt, doch Zondag is dit dan eindelijk, ondanks de vorst nog wel, geschied.

B.M.T. verraste vriend en vijand door V.O.C. met een 5-2 nederlaag naar Rotterdam terug te sturen. De B.M.T.'ers konden de puntjes buitengewoon goed gebruiken. Nu is er een mooie voorsprong op Hollandiaan, dat wel het kind van de rekening zal worden.

Quick, nog in pure feeststemming, had vrij veel moeite met Steeds Hooger, maar wist toch nog met den odd goal in de meerderheid te blijven. De Haantjes zijn echter na het goede begin weer een heel stuk afgezaakt en als er één

Succes van Peters (Trekvogels) op de wedstrijden van Pro Patria te Rotterdam. Op onze kiek komt de Hagenaar als eerste binnen in de 15 K.M. race.

club is, die Xerxes nog benaderen kan, dan is het Quick toch niet. Een andere vraag is het of de oude Hanenburger club wel zoo erg om het eerste-klasseschap verlegen zit. Wanneer we zoo eens zien hoeveel kameraadschap en clubliefde er in de vereeniging huizen, hoe echt ouderwetsch het in sommige opzichten nog bij de Haantjes is, dan zouden wij tot de conclusie komen dat het zoo beter gaat. In elk geval, Quick groeit en bloeit ook in de tweede klasse. Dat is een verschijnsel, dat duidt op een gezond clubleven. Bij hoeveel eerste klassers ontbreekt daar niet een en ander aan?

Een hoogstnuttige overwinning van V.U.C. op H.F.C. (4-1) Typisch spelmoment uit deze ontmoeting voor het Haarlemsche doel.

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

Zij traden een kleine hall binnen, waarop rechts en links deuren uitkwamen, die, zooals hun gids uitlegde, toegang verschaften tot slaapkamers en keuken. Vóór hen, boven aan een paar treden, was de deur, die naar een groote en prachtig ingerichte atelierruimte voerde. De vloer was belegd met fluweelige, Oostersche tapijtjes en ook aan de wanden waren dergelijke kleeden opgehangen; er stonden verscheidene, met artistieke stoffen bekleede, gemakkelijke stoelen en sofa's, tafels vol met kostbare boeken en ezels met schilderijen, die zich in verschillende stadia van afwerking bevonden. Op alle tafels en planken had men potten met bloeiende planten en vazen bloemen geplaatst.

Waarschijnlijk is zij al eenige dagen weg," merkte Donald op. "De bloemen zijn tenminste verlept en zij is eenvoudig dól op bloemen; daarom wou ze geen atelier met alleen bovenlicht hebben en liet zij het raam op het zuiden maken; alleen voor de bloemen en planten!" Hij wees op een lang, smal raam, waardoor de bloeiende takken van den appelboom tegen den blauwen hemel zichtbaar waren.

"Ja, ze houdt van bloemen," viel het mannetje den spreker bij. "Zóó een bloemenliefhebster heb ik van mijn leven niet ontmoet. Het lijkt wel of ze er verdriet van heeft als ze verwelken. Mijn vrouw en ik — we heeten Robinson" — voegde hij er haastig aan toe, "wij vinden het altijd prettig om haar wat uit onzen tuin te sturen. Wij hebben — voor Londen wel te verstaan — ook een heel aardigen tuin."

Donald was een van die sympathieke menschen, die met iedereen, van welken stand of ontwikkeling ook, prettig weten om te gaan en het oude mannetje voelde zich dan ook direct op zijn gemak. Ze babbelden opgewekt samen, terwijl Alan in het atelier rondrentelde en aanvankelijk zonder eenige belangstelling naar de schilderijen keek. Maar langzamerhand werd hij toch wel geboeid door de onmiskenbare bekoring, die er van uitging. Het waren meest landschappen, doch enkele stukken hadden een ander onderwerp. Voor één van deze bleef hij tenslotte stilstaan, zijn interesse was nu heelemaal gewekt. Het doek stond op een ezel in den uitersten hoek van het atelier en was bijna geheel voltooid. Het stelde een kamer voor, een eenvoudig gemeubelde kamer in een buitenhuis of boerderij. Door het raam zag men een glimp van appelbloesem tegen een wazigen, blauwen achtergrond en op den voorgrond zat een vrouw met een baby op haar knie — een lachend kindje, over welks krullenkopje de moeder heengebogen was.

Het gezicht van de vrouw scheen Alan te bevoorven; hij staarde er naar, alsof hij er nooit genoeg van zou kunnen krijgen en zijn stille verlorenheid in het schilderij trok de aandacht van zijn vriend.

"Waar kijk jij toch zoo gespannen naar?" riep hij Alan van het andere eind van de kamer toe.

"Een meesterstuk," antwoordde Alan droome- rig, zijn oogen nog steeds strak op het schilderij gevestigd. "Maar ik vraag mij af, waarom de kunstnares het zoo'n eigenaardigen naam gegeven heeft."

"Had het zoo mogen zijn" las Montgomery, die naderbij was gekomen, over den schouder van zijn vriend heen. Hij keek aandachtig naar het gezicht van de vrouw op het schilderij.

"Wel, beste jongen, het is een portret van mevrouw Carmichaël zelf — toen zij nog jonger was. Ik heb dit nog nooit gezien, misschien is het nieuw."

"Nieuw?" Hun oude gids had zich weer bij hen gevoegd. "Het is niet nieuw, maar zij heeft dat schilderij zelden uitstaan. Ze heeft er een aparte portfeuille voor, waarin het altijd weggeborgen wordt. Ik denk, dat zij het plan had nog iets aan den appelbloesem te doen, nu de appelboom daar in bloei staat. Zij is vaak bezig aan dit schilderij,

ze schijnt er verbazend aan gehecht te zijn."

"Dus het is een zelf-portret," merkte Alan op. "Maar wie is die baby? Is het haar eigen kind?"

"Ik heb haar nooit over kinderen hooren spreken," antwoordde Donald en weer mengde het mannetje zich in het gesprek.

"Zij teekende de baby uit het hoofd, dat heeft zij mij zelf verteld! Maar zij spreekt overigens niet graag over dit schilderij. De dame lijkt sprekend op haar, vindt u niet, meneer?" en hij keek Donald aan om een bevestiging van zijn woorden te krijgen.

"Het is een buitengewone gelijkenis," was het nadrukkelijke antwoord. "Je ziet, dat ik niet overdreef, Alan, toen ik zei, dat ze een vrouw is van een heel bijzondere, onweerstaanbare schoonheid."

Alan knikte — zijn blik was nog steeds gevestigd op het mooie, ovale gezicht en de prachtige oogen, die met onuitsprekelijke liefde op het kindje neerkeken. "Het spijt mij, dat ik haar een Helena van Troje-type noemde, zij is absoluut anders."

"Meer zooals Eva, de moeder van alle levende wezens," verklaarde Donald ernstig. "Zij is de verpersoonlijking van het moederschap en toch — het is vreemd — ik kan mij niet herinneren, dat zij het ooit over eigen kinderen heeft gehad."

"Wat een volmaakte moeder moet zij zijn." Alan scheen zich slechts met moeite te kunnen onttrekken aan de bekoring, die van dit wondermooie gezicht uitging. "Alleen, als de werkelijkheid is zooals het schilderij, zou zij geen vróólijke moeder voor haar kinderen zijn. Zij kijkt zoo ziels- treurig, alsof... alsof zij iets verloren heeft, waarnaar zij voortdurend nog verlangt."

"Allemachtig, kerel, jij hebt de juiste woorden gevonden," riep Donald uit. "Zij heeft werkelijk die uitdrukking in haar oogen; zij schijnt altijd naar iets te kijken, wat zij niet vinden kan."

"Het is eigenlijk vreeselijk onbescheiden van ons om haar schilderijen te bezichtigen en ze zoo brutaal te ontleden!" meende Alan, maar Donald viel hem in de rede:

"Je kent haar niet, anders zou je wel weten, dat zij het prettig vindt, dat wij hier op deze manier rondkijken. Zij heeft een bijzondere belangstelling voor jongelui van onzen leeftijd. Ze is een geboren moeder, Alan, en ze wilde ook niets liever dan een moeder voor Jack Bateson zijn. Hij is een ezel. Ik wou, dat zij je gesproken had," voegde hij er aan toe, "ik ken niemand, die je beter zou hebben kunnen troosten en opbeuren dan mevrouw Carmichaël."

Ze waren weer bij de deur van het atelier gekomen en gingen naar buiten, na meneer Robinson vriendelijk bedankt te hebben voor zijn geleide en inlichting.

"Ik verlang niet getroost en opgebeurd te worden," verklaarde Alan op norschen toon. "Ik ga zoo gauw mogelijk uit Engeland weg en behalve jou verlang ik niemand van mijn oude bekenden ooit weer te zien!"

"Moet je nu zulke grimmige gevoelens koesteren, omdat... nu ja, omdat één vrouw buiten je bereik is?" vroeg Donald na een korte pauze.

Alan bleef stokstijf staan op den stillen landweg, waar zij liepen en keek zijn vriend aan.

"Eén vrouw," viel hij heftig uit. "Eén vrouw? Je weet niet, waarover je praat. Maar goed, ver-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Den avond vóór zijn vijftiengsten verjaardag verlooft Alan Drummond zich in stilte met Dorothy Trelane, de nicht van Sir David Trelane. Den volgenden dag verneemt hij van zijn vader een verschrikkelijk en diep beschamend geheim betreffende de herkomst van zijn financiën en betreffende zijne moeder. Dit geheim, dat ons nog niet medegedeeld is, doet hem besluiten, zijne liefde en eene eervolle loopbaan vaarwel te zeggen en zonder afscheid naar den vreemde te vertrekken. Een vriend, Donald Montgomery, neemt hem toevallig voor zijn vertrek nog mee naar 't atelier van eene schiederes, mevrouw Carmichaël. Inmiddels heeft dr. Peter Hodgson, een huisvriend der Trelanes, voor eene vreemde elegante dame, die haar geheugen verloren heeft, en nu bij hem logeert, een rustig verblijf opgezocht bij juffrouw Fergusson, op eene hoeve, dicht in den omtrek van Het Groote Huis, het verblijf vanden eheimziënigen ouden heer Drummond

onderstel dat het één vrouw is, dan beteekent het meisje te verliezen No. 5 dat ik verloren heb, het einde van alles, dat het leven waard maakt om geleefd te worden. Maar laten we daar in vredesnaam niet meer over praten," en hij liep met groote stappen verder en sprak vrijwel geen woord meer, totdat zij in de straat kwamen, waar zijn woning lag.

Opeens greep hij zijn vriend bij den arm. "Daar is Dorothy!" stamelde hij heesch. "Dorothy! Ik was van plan weg te gaan zonder haar nog eens te zien — en nu is zij hier!"

HOOFDSTUK X

"IK MOEST KOMEN"

Hij liet Donald staan en liep vlug op het meisje toe, dat op de stoep voor zijn woning stond te wachten. Zij scheen de kalmste en de meest beheerschte van allemaal. Donald merkte den vastberaden trek om haar mond en kleine kin en constateerde, dat niet alleen zijn vriend, maar ook het meisje een sterk karakter bezat.

"Ik kón niet thuis blijven, Alan," zei Dorothy, terwijl zij haar hand in de zijne legde. "Ik ben net gekomen en vroeg of je thuis was. Het kan me niet schelen, wat de menschen zeggen of denken zullen. Oom David zou woedend zijn, als hij wist, dat ik hier was. Maar ik kón je eenvoudig niet laten weggaan zonder je nog eens gesproken te hebben. Ik wist niet eens of je hier nog was — ik heb het er maar op gewaagd —"

"Dat is buitengewoon van je," antwoordde Alan heesch. Dorothy zag er in één woord aanbiddelijk uit en Donald Montgomery, die zich bescheiden op den achtergrond hield, bewonderde in stilte haar blanke teint, haar zachte, blauwe oogen en haar glanzend, blond haar. Ze droeg een grijze japon en Donald zag haar later in gedachten nog altijd in die grijze japon, met haar opgeheven gelaat en met de zachte oogen, waarin een bijna smeekende blik was.

"En toch heeft ze karakter," peinsde de jongeman. "Die mond en die kin drukken zoowel kracht als zachtheid uit!"

Alan, plotseling van het benauwende feit doordrongen, dat hij niet met Dorothy alleen was, riep zijn vriend naderbij.

"Dit is Montgomery," zei hij tot het meisje. "Ik heb je dikwijls over hem gesproken."

Met een vriendelijk gebaar stak ze Donald de hand toe.

"Natuurlijk," zei ze. "Misschien zult u het verschrikkelijk onvrouwelijk van mij vinden, dat ik gekomen ben om Alan te spreken, maar ik kon aan den drang geen weerstand bieden."

"Ik geloof, dat u volkomen gelijk hebt," antwoordde Donald. "Maar je kunt juffrouw Trelane toch niet op straat ontvangen, Alan. Neem haar mee naar boven. Ik kan in de slaapkamer zoolang wat dingen uitzoeken en inpakken, terwijl jij met haar in de zitkamer praat."

Hij sprak op luchtigen toon om de pijnlijke spanning van de situatie te verbreken en zijn vriend keek hem dankbaar aan, zonder evenwel een woord te zeggen.

Donald was de eenige van het drietal die sprak, toen zij naar boven gingen en hij was het, die de andere twee in de ontredde zitkamer dwude, waar koffers, stapels boeken en andere rommel een atmosfeer van verlatenheid wekten.

"Waarom ziet het er hier zoo rommelig uit?" riep het meisje verschrikt, toen de deur zachtjes achter hen gesloten werd. "O, Alan, wat heeft dat allemaal toch te beteekenen? Ik moest je komen spreken. Ik weet, dat het niet behoort — misschien vind je het ook niet netjes van me — maar ik kan er eenvoudig niets aan doen. Ik kán je niet laten gaan, zonder te weten wat er tusschen ons gekomen is."

In een plotseling gevoel van hulpeloosheid legde zij haar hand op zijn arm en harstochtelijk drukte

hij haar tegen zich aan en kuste haar naar hem opgeheven gezicht.

„Je had niet moeten komen, niet om een of andere dwaze, conventionele reden,” zei hij dof, „maar omdat ik je niet méér uitleg kan geven, dan ik in mijn brief gedaan heb. Mij weer te zien beteekent nog meer ellende voor jou, arme lieveling, omdat ik niets zeggen kan.”

Zij keek hem lang en ernstig aan.

„Dan is het natuurlijk een geheim van een ander,” zei ze langzaam, „als je niets zeggen kunt, maar het is dwaas van je te denken, dat het nieuwe ellende voor mij beteekent, dat ik je weerzie. Neen. Kun je dat niet begrijpen? Kan een man ooit begrijpen, hoe een vrouw voelt? Een vrouw wil liever een beetje extra verdriet hebben, om den man van wien ze houdt, te zien en te spreken, dan de gedachte te moeten verdragen, dat ze hem nooit weer zien zal.”

„Ik dacht...” begon Alan, doch zij ging voort, alsof hij niet gesproken had:

„Ik zou oom David getrotseerd hebben en iedereen en alles ter wereld; ik zou door het vuur gegaan zijn, om jou vandaag op te zoeken. Alan,” zij aarzelde, haar handen klemden zich dichter om zijn arm, „ik kan alles dragen, als ik zeker ben van je liefde en wij samen tegenover een hinderpaal kunnen staan, die door geen macht uit den weg geruimd kan worden.”

„Je gebruikt juist het goede woord.” Alan's gezicht was doodsbleek en vertrokken, maar hij sprak met de kalmte der wanhoop. „De hinderpaal, die ons in den weg staat, kan op geen enkele wijze, door geen enkele macht uit den weg worden geruimd — en ik ben niet verantwoord als ik je vraag mij bij iets te helpen, wat toch onmogelijk is. Denk je, dat ik jouw leven óók nog zou willen verwoesten? Wij moeten scheiden, lieveling, dat is de eenige mogelijkheid. Er is geen andere uitweg. Van nu af aan moeten onze wegen uiteengaan.”

Dorothy's gezicht was bijna even bleek als het zijne, maar haar oogen stonden helder en moedig.

„Toch ben ik blij, dat ik gekomen ben,” zei ze krachtig. „Ik wil je zeggen, dat — hinderpaal of geen hinderpaal — niets ons ooit werkelijk zou kunnen scheiden. Ik voel, dat ik me bij jouw verklaring moet neerleggen — dat je niets zeggen kunt, mijn vertrouwen in je is evenwel ongeschokt. Ik zal altijd het gevoel houden, dat ik jou blijf toebehooren. Altijd zal ik voor je gereed zijn, als die hinderpaal zal zijn verdwenen.”

„Wat nooit gebeuren zal,” klonk het hopeloos.

„Dan zal ik altijd in mijn hart, niettegenstaande alles, de jouwe blijven,” was het sterke antwoord. „Niets zal mijn liefde voor jou veranderen! Wij zijn beter tegen het leven bestand, als wij dit weten; hoewel wij van elkaar gescheiden zullen zijn, blijven wij toch van elkaar houden.”

„Heusch?” vroeg hij neerslachtig. „Jij hebt meer vertrouwen en moed dan ik, lieveling. Maar ik geloof ook, dat wij, ofschoon gescheiden, elkaar toch helpen kunnen door onze liefde en door onze gedachten.”

Ze streelde zachtjes zijn hand.

„Wat er ook gebeuren mag,” zei ze, „verlies dit nooit uit het oog. Klem je er aan vast, het zal alle moeilijkheden lichter doen schijnen; het zal het leven draaglijk voor ons maken.”

„Als ik ooit nog wat van mijn leven terechtbreng, zal het door jouw toedoen zijn,” antwoordde Alan, terwijl hij haar met bijna eerbiedigen schroom kuste. „Je bent altijd mijn bron van bezieling geweest en dat zul je altijd blijven.”

Donald Montgomery, directeur van de Internationale Druk aan het pakke... zal reeds 78000 vi...

voordeur dichtslaan en een paar minuten later kwam Alan de kamer binnen — alleen.

„Ik heb haar in een taxi gezet,” zei hij, en Donald merkte op, dat hij flinker sprak dan straks en minder neerslachtig keek.

„Is ze niet een wonder?” vroeg Alan ontroerd.

En Donald, die Dorothy's fijne trekken en blauwe, opgeheven oogen voor zijn geest zag, antwoordde warm:

„Zij is een wonder, één uit duizend. Een man mag zich gelukkig rekenen, als hij in het leven van zoo'n meisje iets te beteekenen heeft.”

HOOFDSTUK XI

„IK KAN NIET LANGER BLIJVEN!”

Dorothy, op haar terugweg van Alan's woning, zat kaarsrecht in de taxi en staarde voor zich

HET EERSTE KLOKJE

*De wind is nog heel koud en ruw:
Hij stoeit verraderlijk en sluw
met 't eerste sneeuwlokje, dat schuw
kruip uit den grond;
't Is teer en zonder leven haast,
En kijkt bedremmeld en verbaasd
in 't rond:
alsof het eig'lijk zeggen wou:
Wat doe ik hier in deze kou
boven den grond?*

*Maar al wat wegwijnt en versteelt,
omdat het licht en warmte derft
En op den wind vergeten zwerft
van spoor tot spoor
Is slechts de bode van de zon,
die stralend rijst ten horizon:
Eéns breekt zij door!*

Lee van Breen.

*En zie: De wilde voor arswind
rukt 't onvoorzichtig bemenkind
omhoog en wég, en ergens vindt
men weer zijn spoor:
Zoo sterven in het voorjaar veel
te vroege bloemen slanken steel,
en gaan te loor*

uit met bleek gelaat, al haar geestkracht gericht op den wensch om meester over haar zenuwen te blijven.

„Het moet Alan helpen, als ik dapper ben — het moet Alan helpen, als ik dapper ben.” Deze gedachte klopte en hamerde in haar hersens en ofschoon haar oogen schitterden van ingehouden tranen, slaagde ze er in haar neiging om in schreien uit te barsten te bedwingen. Elke lijn van haar gezicht drukte vastberadenheid uit, maar haar ineengeklemde handen verrieden de ontzaglijke inspanning, die het haar kostte om zich te beheerschen.

Het was eerst haar plan geweest regelrecht naar het Waterloo-Station te rijden, doch in een plotselinge opwelling gaf ze den chauffeur last, haar naar Karley Street 570 te brengen, waar het meisje tot haar groote verlichting vernam, dat dokter Hodges thuis was en haar zou ontvangen. Van de familie werd genoemd handen tege-

„Wel, lieve Dorothy, wat een onverwacht genoeg,” begroette hij haar opgewekt. „Ik had er geen flauw idee van, dat je in de stad was,” vervolgde hij, terwijl hij haar zachtjes in den grooten leuningstoel naast zijn bureau duwde.

„Eigenlijk ben ik niet in de stad — ik bedoel: ik blijf er niet,” glimlachte zij flauwtjes. „Ik kwam vandaag, omdat ik moest komen, Peter. Ik heb er niets van tegen oom David of tegen iemand anders gezegd.”

„Mijn lieve kind...”

„Ja, ik ben naar Londen gegaan en ofschoon het eigenlijk niet hoorde en oom David zek boos op mij zal zijn, kan het me niets schelen, ik ben heel blij, dat ik gegaan ben. Ik had anders gekund. Ik heb Alan opgezocht.”

Zij sprak hijgend en gejaagd en nog sterker haar er die strakke uitdrukking van daarnet op oogen. De dokter keek ar oplettend aan, hij bleef zwijgen en toen zei hij rustig: „Ik wil niet onbescheiden vragen: wat heb je afscheid van elkaar genomen?”

„Voorgoed!” antwoordde zij dof. „Ik moest na hem toe. Ik kon hem niet voortijd uit mijn leven laten gaan, onder hem nog eens gesproken hebben. Ik liet voor oom David een briefje achter. Als ik terugkom, zal hij wel boos zijn, maar heb een gevoel, alsof het mij niet schelen kan.”

„Je vanmiddag terug?”

„Ja, maar ik kan dáár niet langer blijven.”

Haar doffe, gesmoorde stem werd plotseling opgewonden en gejaagd. „Peter, dat is de reden, dat ik bij je kom. Ik wou, dat je mij helpen kon. Kun je mij raad geven, wat ik doen moet en waar ik naar toe moet — ik kan onmogelijk thuis blijven, en het oude leven voortzetten. Ik moest er uit al is het maar voor een poos. Niet omdat ik niet meer van oom David en de anderen houd, maar... ik geloof, dat ik zenuwziek zou worden, als ik bleef en de dagelijksche dingen weer moest opvatten, alsof er niets gebeurd is.”

„Ik begrijp het — ik begrijp het volkomen,” zei Peter zacht en met een blik vol medegevoel in de oogen. „Ik heb hetzelfde door-gemaakt, kindlief. Ik kan er mij precies in verplaatsen, hoe je je voelen moet. De vrouw, van wie ik mij verbeeldde, dat zij evenveel van mij hield als ik van haar, stootte mij van zich af, alsof ik een oude schoen was.”

„O, Peter,” fluisterde zijn toehoorder ademloos.

„Het greep mij toen geweldig aan,” ging hij voort. „Maar ik sloeg mij er door, omdat ik zóóveel werk had, dat ik het ternauwernood aankon.”

„Ik wou, dat ik ook mijn werk ternauwernood aankon,” riep het meisje heftig. „Als je niets van belang om handen hebt, ga je je gewoon gek zitten piekeren. Help jij mij, Peter!”

„Zou je er wat voor voelen om naar de Een-zame Hoeve te gaan en juffrouw Fergusson te helpen in de verzorging van de onbekende dame?”

„Ik geloof, dat daar niet genoeg voor mij te doen is. En bovendien, Peter, misschien vind je het dwaas, maar die prachtige natuur daar zou ik niet kunnen hebben op het oogenblik. De vogels en de bloemen en al dat mooie en lieflijke daar zouden mij ondraaglijk pijn doen.”

„Zou je liever in de stad werk doen?”

„Ja, het is eigenaardig, maar ik voel op het oogenblik meer voor drukke straten, voor een leven tusschen veel menschen, waar ik kan werken, werken en nog eens werken en geen tijd heb om na te denken.”

„Ik geloof, dat daar niet genoeg voor mij te doen is. En bovendien, Peter, misschien vind je het dwaas, maar die prachtige natuur daar zou ik niet kunnen hebben op het oogenblik. De vogels en de bloemen en al dat mooie en lieflijke daar zouden mij ondraaglijk pijn doen.”

„Zou je liever in de stad werk doen?”

„Ja, het is eigenaardig, maar ik voel op het oogenblik meer voor drukke straten, voor een leven tusschen veel menschen, waar ik kan werken, werken en nog eens werken en geen tijd heb om na te denken.”

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Dassen- en Kousenhangers

Slingeren de dassen van uw echtgenoot ook overal, welnu, maak er een eind aan, door een van bovenstaande dassenhangers voor hem te aken.

Het is heel eenvoudig, en men heeft er maar vijf voor nodig.

een klerhanger, wat koperen schroefoogjes, ringen met eraan bevestigde kleine oogjes. De ringen met eraan bevestigde kleine oogjes. De ringen met eraan bevestigde kleine oogjes.

Kunt u de houten ringen met de daaraan bevestigde koperen ringen niet zoo gemakkelijk verkrijgen, dan kunt u koperen ringen ook dienst doen.

Het klerhanger wordt omwonden met stevig riblint, ongeveer 3 c.M. breed, ook de ringen, vooral als het koperen, worden met dit lint omwonden.

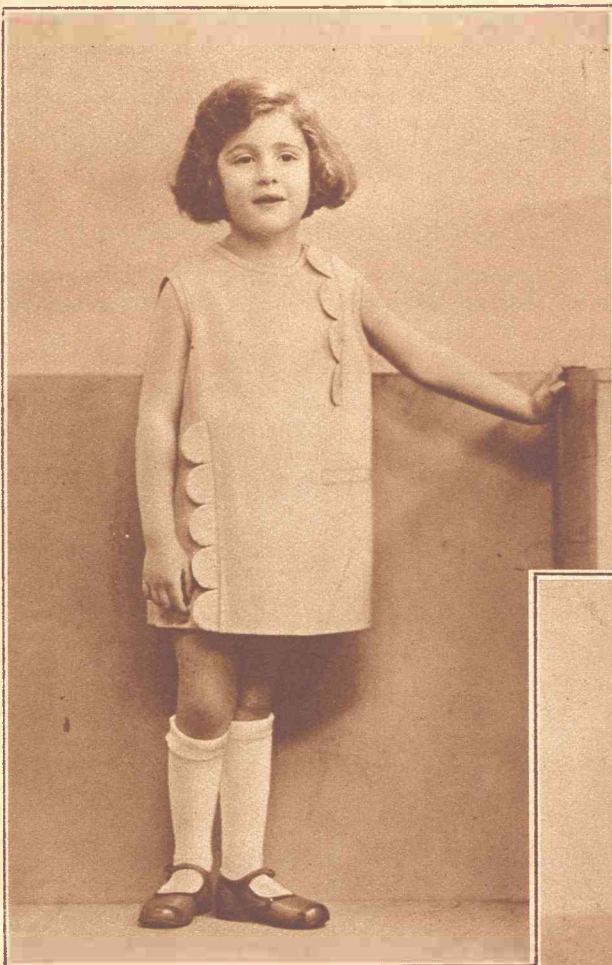
Langs den bovenkant van den houten klerhanger schroeven we op gelijke afstanden 4 schroefoogjes; aan de schroefoogjes komen haakjes, van die kleine haakjes worden bedoeld, met een opening, zoodat we aan kunnen knippen. U weet wel, zooals er aan een hondenketting zit. Het oogje van elk gordijnring komt ook aan dit knip-haakje.

Gebruikt u houten gordijnringen, dan kan de klerhanger ook met emaille verf geschilderd worden en de ringen eveneens. Wachten de verf 24 uur drogen, alvorens er dassen op hangen.

De tweede tekening toont u dezelfde hanger met een ruche van lint. We stikken twee reepjes lint tegen elkaar, één c.M. van den onder- en den bovenkant.

De breedte tusschen de stiksels (de moeten dit natuurlijk eerst meten) moet ruim genoeg zijn om het stokje, ontdaan van de haak, er door te schuiven. We verdeelen de ruimte gelijkmatig, naaien de beide zijkantjes dicht en maken den haak er weer door.

Een andere manier is om het lint meteen m

Kinderjurk van pastelblauwe wollen stof met rose borduursel.

te ontkennen, dat zulke min of meer uitstaande strikken wel wat afbreuk doen aan de slanke lijn, die velen onzer zoo angstvallig trachten te bewaren.

PAULA DEROSE.

Het Toilet van Kleine Zus

Het is nog wat vroeg om te beginnen aan de eigen zomergarderobe. De meesten onzer willen liever eerst de kat uit den boom kijken, zien wat in onze modemagazines het meest de aandacht trekt en — wat anderen dragen.

Maar intusschen kunnen we, om later de handen niet al te vol te hebben, vast beginnen aan de garderobe van onze kleintjes. Misschien zijn er jurkjes, die verlengd moeten worden, pakjes, die we

Wollen manteltje en mutsje ter completeering van de hiernaast afgebeelde kinderjurk.

het stokje te naaien, het in te halen en vast te naaien, terwijl de haak er in blijft.

Tenslotte nog een eenvoudig stokje, met schroefoogjes op gelijke afstanden, waardoor aardig gekleurd koord geknoopt wordt. Het koord mag niet afgeven, want deze hanger is bedoeld als kousendroger.

De hanger zelf is geschilderd in enamel, groen, lila, rood, geel of andere kleur.

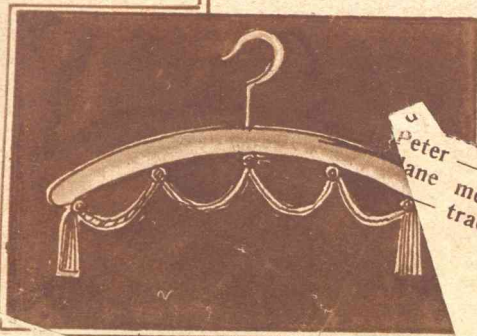
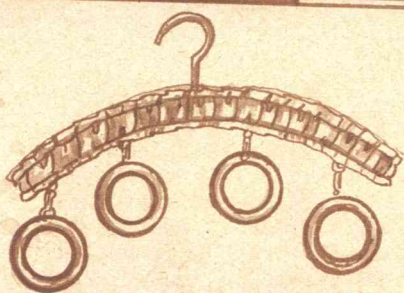
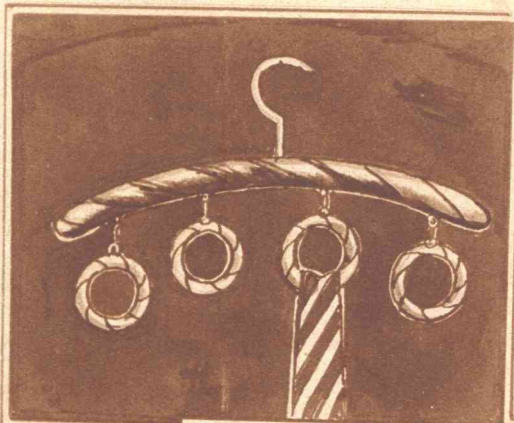
Strikken overal!

Is het niet de „vrouwelijke lijn” van onze toiletten nog vrouwelijker te maken, dat Parijs bij de nieuwe ontwerpen zoo veel verkoopt van strikken? Ik weet het niet, maar het feit is er in elk geval.

Er is nauwelijks een kleedingstuk te bedenken, dat niet met strikken hier of daar wordt versierd. Bij de mantels wordt de col gestrikt, ofwel er wordt ergens bij de sluiting een vlienderachtige strik neergezet, japonaen en blouses hebben strikken op den schouder, bij de ceintuur, bij de manchetten, en al die strikken geven iets fleurigs, iets frivools soms, zelfs aan het eenvoudigste toiletje.

Meestal worden de strikken gemaakt van het materiaal waarvan ook het te versieren kleedingstuk is vervaardigd, soms ook half en half van

stof en garneeringsstof. Bij een sluiting in de taille of op de heupen lijkt zoo'n strik dan een voortzetting van het geheel, ziet het er uit alsof overal van de stof hier op een natuurlijke wijze gestrikt is. En haar knippen met een scherp mesje. En het eenvoudige mutsje versiering.

Peter — zooals hij door alle leden van de familie toegenegen trad haar met uitgestoken

Tandaanslag velen Tanden worden weer wit.

Tandaanslag heeft volgens de laatste wetenschappelijke onderzoekingen de eigenschap om de tanden te doen verkleuren en tandkwalen in de hand te werken. daarom moet het dagelijks verwijderd worden.

Er worden steeds nieuwe theoriën verkondigd betreffende de oorzaak van tandbederf. Sommigen zeggen, dat bacteriën de oorzaak zijn, terwijl anderen het aan een verkeerd dieet toeschrijven, terwijl de overigen een combinatie van deze twee voor mogelijk houden.

Een feit staat echter vast: om Uw tanden sterk en gezond te houden, dienen ze eerst van bacteriën bevrijd te worden. Uw tanden worden bedekt door een kleverige aanslag. Hierin bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken.

Pepsodent
HANDELSMERK
GEDEP.
De tandpasta die den aanslag verwijderd

De mekenom Uw tanden van deansvrijden is het gebruik „P.“ „Pepsodent“ bevat ginschurende bestandde. Het uiterst zachte werkinghehdelijk in het gebruik, wonslag verwijderd waar e mgefaald hebben

Hebt dinkden. Neemt den zekersteg uikt nog heden „Pepso

3137

Grutub 10 dagen.
N.Vrh. SANDERS.
Keitraci Amsterdam
Zeni ceepsodent voor 10 c

Na:
Adz:
40
Sleca te gezc. 13/3

BESCHERM UW TEINT MET POND'S

● tegen de gevaren van weer en wind

Wto, tram of trein is Uw gelaat en hals blooteld aan de meest nadeelige invloeden voor teint. Wapen U voor het vertrek. *Pond's Vanishing Cream* vormt een onzichtbaar schild tegen de aanvallen van weer en wind. *Pond's Vanishing Cream* beschermt Uw teint en vormt een ideale basis voor poeder.

Weer terug op Uw kamer is het voldoende de huid te reinigen met *Pond's Cold Cream*. Deze Cream voedt de huid met haar balsemieke oliën en houdt haar zacht, zuiver en gezond. Regelmatig gebruik van de beide *Pond's Creams* is het eene noodige voor een frissche, bekoorlijke teint.

VERZORGT UW TEINT

POND'S VANISHING EN COLD CREAMS

TER KENNISMAKING ontvangt U 2 tubetjes Pond's Cold en Vanishing Cream na inzending van 10 cent porti aan POND'S EXTRACT Co., Afd. 16
83
AMSTERDAM.

AAMBEIENZALF

In- en uitwendige, zoowel dende als blinde aambeien worden krachtig bestre door de Aambeienzalf door de Apothekeer BOOM. Het je bedarta spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Dro winkels à f 0.90 per potje.

ARTIKLEN

voor elke geenheid

KLAASSEN

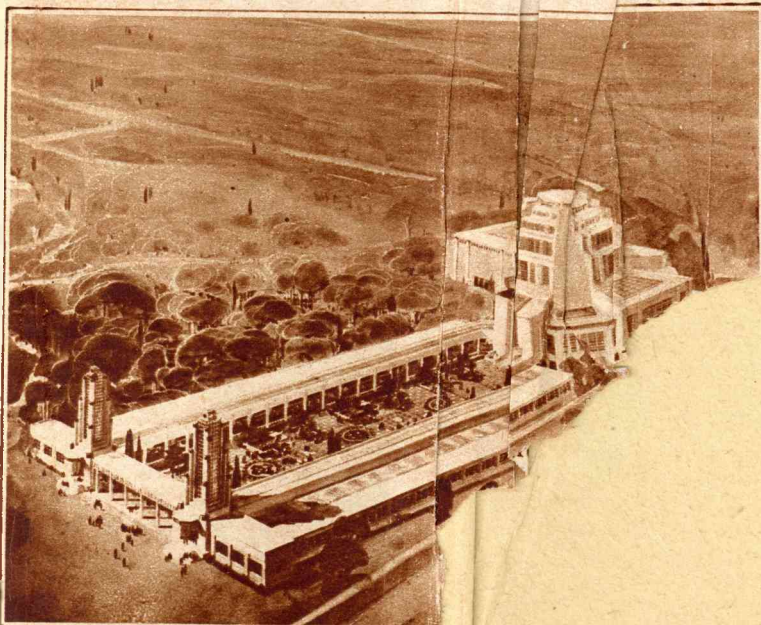
Prinse at 4

Tel. 24

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken, hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep. Uitheeringen van f 25.— tot f 2000.—. Zie de polisvoorwaarden.

DE INTERNATIONALE TENTOONSTELLING PARIJS 1931

In het Bosch van Vincennes bij het meer van Daun op de be daarin gelegen eilanden zal de fabelachtige expositie, welke Frankrijk en de overige koloniale mogendheden edir organen, eene oppervlakte van meer dan 110 Hectaren bestaan.

Dit buitengewoon smaakvolle gebouw, de Cité de en inlichtingen bevatten inzake het internationaal er worden vertoond, lezingen en congressen geho alleen zal reeds 78000 vi

Zie U zelf zooals anderen U zien!

Hoe vaak ziet men U niet van dichtbij in het gelaat! Kunt U zorgeloos glimlachen, vol vertrouwen in Uzelf - of wordt U belemmerd door leelijke, veronachtzaamde tanden?

Tanden hebben meer dan borstelen nodig om aantrekkelijk en gezond te blijven. Uw tandarts zal U vertellen, dat mondzuren tandbederf en ontsteking van het tandvleesch veroorzaken - op de „gevaarlijke linie“, waar tanden en tandvleesch elkaar ontmoeten. Squibb tandpasta beschermt de „gevaarlijke linie“ - want zij bevat ruim 50% „Squibb Magnesiamek“, een werkzaam zuurwerend middel dat in ieder hoekje en gaatje langs de „gevaarlijke linie“ dringt, en de dreigende zuren vernietigt.

Gebruik Squibb tandpasta tweemaal per dag. Let erop hoe glanzend, hoe helder en schitterend Uw tanden worden, hoe heerlijk gezond Uw tandvleesch - hoe stralend en jeugdig Uw glimlach!

SQUIBB TANDPASTA

Beschermt de „gevaarlijke linie“

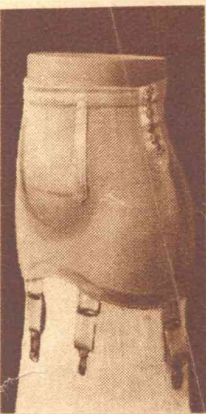

per extra groote tube f 1.25
per halve tube . . . f 0.75

Engros:
Voor apothekers en drogisten
N.V. Koninklijke Pharmaceutische
Fabrieken, Amsterdam.
Voor kappers en parfumeriezaken:
F. L. Vollemans & Zonen,
Oppert 146, Rotterdam

E. R. SQUIBB & SONS, NEW YORK

Simonis' elastisch corset

is wetenschappelyk samengesteld en vervangt tot groote vreugde van de draagster elk gewoon corset of ceintuur.

SIMONIS' ELASTISCH CORSET

vereenigt alle eigenschappen in zich, die door Mode en lichamelijke behoefte gesteld worden. Elke hinderlyke druk wordt vermeden, terwyl toch alle organen de gewenschte steun bekomen. Een extra steun voor de maag is aangebracht. De nadeelen van andere corsets ontbreken absoluut. Het dragen van ons corset is daarom een waar genot. Overtollige vet-aanwas wordt door de elastische massage weggenomen of tegengegaan en de natuurlyke lynen van het lichaam bevorderd, hetgeer het figuur ten goede komt.

Wy stelden de pryzen extra laag, teneinde ledere Dame de gelegenheid te bieden het ideale SIMONIS' ELASTISCH CORSET te dragen. Twee uitvoeringen:

A. Speciaal geweven tricot-elastiek, vier jarretelles. **15,75**

B. Speciaal geweven zyden poreus elastiek zyde opgewerkt, vier jarretelles. **19,75**

Speciale voordeelen en werking van ons corset: het leggen zonder eenige verplichting. Het is te koop in het Speciaalmagazyn

ROOKT v. ROSSEM'S TROOST

„Ik kocht eens een doosje „Zij“ voor proef en deze bevalt mij zo goed dat ik voortaan geen andere huidcrème meer wil hebben.“

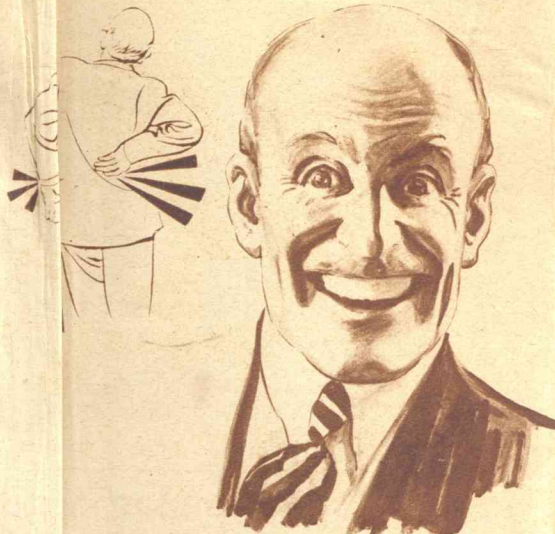
„ZIJ“-Crème is een betere huidcrème die in enkele oogenblikken de huid zacht maakt en fraai van teint. Vóór dat U uitgaat, en gelaat en handen even met deze heerlijke crème inwrijven, om daardoor het ruw worden d' huid te voorkomen.

In Doozen en Tuben 30-45 en 75 ct. Potten 1 gld. Bij Uw Drogist.

sluiting eenvoudig te maken. Het is te koop in het Speciaalmagazyn. Sluiting eenvoudig te maken. Het is te koop in het Speciaalmagazyn. Sluiting eenvoudig te maken. Het is te koop in het Speciaalmagazyn.

Meestal worden de strikken gemaakt van het materiaal waarvan ook het te versieren kledingstuk is vervaardigd, soms ook half en half van stof en garneeringsstof. Bij een sluiting in de taille of op de heupen lijkt zoo'n strik dan een voortzetting van het geheel, ziet het er uit alsof overzetting van de stof hier op een natuurlijke wijze voortvloeit. Het is te koop in het Speciaalmagazyn.

Peter — zoals hij door alle leden van de familie is bekend — trad haar met uitgestoken

Vocdurend last van Hoofdpijn! twee weken „een ander mensch“.

Als men zich ziek voelt, lijdt zijn weeronder. En zoodoende zal zijn het ook merken. Toch was dit kkg voor dezen man, want has zijn chef, die hem raadde lhen Salts te probeeren. Immersts werkt doeltreffender en veiligen hardlijvigheid en de nad gevolgen, dan deze wereldnde zouten. En het spreekt haast vanzelf, dat Kruschen man in zeer korten tijd gerij schrijft zelf:

„Tot vos maanden leed ik aan hardlijvl, zware hoofdpijnen en buikpijn had alles al geprobeerd wat ik bedenken kon, om beter te worrnaar niets hielp. Toen raadde chef mij Kruschen Salts aan, of lijk raadde hij het niet aan, hid er op, dat ik het nam. Ik gaf a kocht een flesch om eens eens te nemen. En na verloop vadagen was ik een ander mensch genwoordig ben ik zoo gezond imand maar zijn kan en zal nalaten anderen te raden ook mde kleine dagelijksche dosis“ sinnen. Als U wilt kunt U dezeief gebruiken, maar inlien U de adverteert, doe het dan one initialen W. B.“

De helm alle kwalen, die de menschedreigen, zijn het gevolg van eendezelfde oorzaak. Deze

Kruschen Salts

Abneert U op
'S-AVENH'AGE
BEELD

Doofheid
en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, ooverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.
S. WIJNBERG
Oosterpark 4

JUNICOSAN

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door **Junicosan** is vooral voor **Doctoren** kinderen, lijdende zowel **aan acute als aan chronische** tegen aandoe- **ziekten der luchtwegen of** Luchtwegen ademhalingsorganen, een **probaat.** graag ingenomen **voorchronische, zoo-** genesmiddel, waarmede **als o...** in vele Longlijders-gestichten enz., volgens den bekenden Specialist op dit gebied, Dr. Kurt Klare en talrijke andere deskundige Autoriteiten, steeds de gunstigste resultaten worden verkregen. Zij allen verklaren, dat na toepassing van **Junicosan** het hoesten en opgeven, de koorts en het nacht-zweet spoedig verminderen en ten slotte geheel opgezondheid. houden.

Hoosen, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinhoest enz. enz.

Wat voor klein **Junicosan** is bovendien een vesterkingsmiddel van allerliefst in zijn toot waard: voor Re- Pastelblauwe w gescenten na acute zoewel voor jurk en ma demhalings-sende mutsje. De origine et wekt den uit halfondjes, welke met bevordert de zijn. Het geheel gladde jur oefent een schulpversiering, opzij n vloed uit op Ook op het manteltje is vloed uit op die aan hal

Apothekers en Drogisten a f 1.75 per flacon
Pharm.-Chem. Fabriek. opper. 1745. Meuselbach (Thür.)
in Nederland: Amsterdam. Keizersgracht 262